NAŢIUNEA DA VINCI

SEBASTIAN A. CORN

Un veritabil tur de forţă SF într-o lume crepusculară, străbătută de acorduri familiare. Sebastian Corn baleiază cu uşurinţa marelui său talent într-un registru tematic divers şi incitant.

Pe Wiard îl durea capul. Îl durea capul şi se gândea la un prieten de-al său care îi spusese acum vreo 20 de ani că nu există decât lucruri finite. „Îţi dai seama, tot permutând evenimente şi personaje, până la urmă, întâmplările vor ajunge să se repete…”

— Ce idiot!… a zâmbit Wiard şi a bătut de câteva ori cu pixul în birou.

Capul îl durea din ce în ce mai tare, iar Nora întârzia cu ceaiul. Wiard s-a împins cu picioarele în podea, alunecând pe scaunul cu rotile până în dreptul stativelor cu lame. Fungi. Ciuperci. Clasificate, aranjate, colorate cu Roşu Sudan, sau cu albastru de Maienza. Sau crescute pe medii Sabouraud, pe plăcuţe Petri.

— Sporotrichon… a şoptit şi şi-a apăsat palmele pe tâmple, chiar cînd s-a deschis uşa biroului.

Nora. Cu tava de metal lucios. Cana înaltă de porţelan, aburea.

— Ceaiul! i-a zâmbit.

Wiard a dat microscopul la o parte şi a făcut loc cănii. Amicul ăla de acum 20 de ani îi spunea că şi ei, Wiard, Malvern şi toţi ceilalţi, mai purtaseră toată discuţia aceea, că o vor mai purta cândva şi încă altcândva – cine ştie de câte ori o mai purtaseră şi până atunci?

Cine ştie de câte ori Nora îi mai adusese ceaiul de

fructe până acum?

— Te aşteaptă domnul Blaiberg. E în hol. Vrea să ştie rezultatul culturilor.

— Mă doare capul. Lasă-mă să beau ceaiul. Stau după aia de vorbă şi cu domnul Blaiberg.

— Domnul Blaiberg a coborît prin rezervorul Tyrhennian. Vine tocmai din lumea Saxa Coburg. Domnul Blaiberg face parte dintre cei ce sprijină financiar laboratorul.

Cinste lui! Înseamnă că domnul Blaiberg era un filantrop. Era un filantrop atins de o micoză. Ceea ce era perfect. Tipii ăştia foarte bogaţi trebuie să aibă şi ei măcar un lucru care să nu le meargă bine. Pielea dintre degetele de la picioarele lui Blaiberg nu arăta bine. Creierul lui însă lucra splendid. O pisa pe Nora la cap. Creierul lui Blaiberg ştia că Wiard nu era în stare s-o refuze pe Nora, aşa că o pistona, de câte ori trecea prin hol. „Zi-i doctorului Wiard că aştept!”

Wiard a gustat din ceai, a holbat ochii şi a împroşcat lamele şi eprubetele cu un jet de lichid fierbinte pulverizat printre dinţi.

— Zahăr? Ai pus zahăr şi lămâie în ceaiul *meu?*

Nora a înţepenit. Nu era genul, dar de data asta înţepenise, privind buimacă la Wiard.

— Şi zahărul şi lămâile sunt scumpe în Passargadae… Abia cresc în câmpiile tunelifere din lumea Rimini…

— De câte ori ţi-am spus că nu vreau să-mi strici ceaiul cu zahăr? Sau cu lămâie?

— Aşa l-ai băut de fiecare dată.

În laborator, Wiard bea ceaiul doar din punct de vedere funcţional. Suplinind un ritual. Numai că acum avea o migrenă şi jinduia după ceaiul adevărat pe care îl consuma acasă. Singur. În habitatul şi atmosfera izolată, marcată cu însemnul: Wiard Thurmann, cel adevărat. Celălalt. Cel la care nici chiar Nora nu avea acces. Cu toate că se culca cu ea, când şi când.

Numai că Nora făcea şi ea parte dintr-o suită de gesturi funcţionale.

— Să-ţi zic ceva, Nora. Ceaiul se bea fără zahăr şi fără lămâie. Pui apa la încălzit şi pândeşti să nu dea în clocot. Pui frunzele în apă, opreşti focul şi acoperi ibricul cu o farfurie. Aşa îţi iese un ceai aromat. O infuzie nobilă, asta trebuie să fie ceaiul! Zahăr şi lămâie pun doar tipii ca Blaiberg! Ei habar n-au ce-i ăla un ceai elegant.

— Nici tu nu ştii ce-i ăla un ceai elegant. Aici îl bei mereu cu zahăr şi lămâie.

— Aici sunt Wiard Thurmann. Doctor în micologie. Aici beau ceai conform comenzii sociale. Ce părere ai de chestia asta?

A privit-o drept în ochi. După cum spusese Malvern acum 20 de ani: cine ştie de câte ori o mai zgâlţâise pe Nora aşa? Din cauza lucrurilor finite, care se repetau? Mmh? De câte ori îşi mai bătuse joc de ea? Pentru că vorbise despre ceai, dar tonul lui spunea: şi când ies cu tine la plimbare, în lumea Firenze, sunt tot Wiard Thurmann, doctor în micologie. Pricepi? – se uita la Nora. Pricepi?

Telefonul a bâzâit pe celălalt birou, printre dosarele azvârlite vraişte. Wiard a pus ceaşca pe farfurie. Clink! Nora s-a dus la telefon. Probabil că Blaiberg spumega, aşteptând în hol. Picioarele îmbrăcate în ciorapii de bumbac pe care îi purta câte o singură dată – transpirau, realizând mediul de cultură ideal pentru *Epydermophyton,* micoza care îi mânca degetele. Probabil că pe Blaiberg îl usturau picioarele la ora asta. Sigur: ar fi vrut să se descalţe şi să se scarpine. Dar asemenea chestii nu se fac în public.

Mai ales când erai îmbrăcat în costume elegante din lumea Britta – de la peste cinci rezervoare şi şase câmpii tunelifere distanţă…

— E pentru tine, Wiard. Condotierii urbani.

Condotierii urbani? Wiard s-a ridicat de pe scaun şi s-a

dus la telefon, trecând aproape de Nora, mai-mai s-o atingă. A întins mâna şi a bătut-o pe umăr. Un gest funcţional. Era tot ce putea să facă pentru ea. Dacă o să aibă suficient timp astăzi, o să se culce cu ea. La fel de funcţional. Sexul era însă, o chestie cu care păcăleai lumea mult mai uşor. Wiard era sigur de asta.

— Wiard Thurmann! a spus în receptor.

— Mă bucur să vă aud, domnule doctor. Sunt Abd-el Vessalio, comite în corpul condotierilor urbani. Avem o explozie în blocul Agrigento, la numai trei sute de metri sub rezervorul Tyrhennian. Specialiştii noştri spun că e nevoie de dumneavoastră.

— Sunt doctor în *mi-co-lo-gi-e,* domnule… domnule…

— Abd-el Vessalio. Abd-el Vessalio, domnule Thurmann. Specialiştii noştri spun că…

Wiard nu l-a mai ascultat. A acoperit microfonul cu palma şi s-a uitat la Nora:

— Un atentat. Blocul Agrigento. Ai auzit ceva?

Nora a ridicat din umeri.

— Să vedem la radio. Sau laTV.

S-a dus în colţul dinspre intrarea în laborator şi a dat drumul aparatelor. Staţia emitea muzică, iar la TV dădeau un clip promoţional. Thaddeus Fujita lansa o nouă linie de pelerine din piele şi pălării lucioase, din nichel…

— … şi prezenţa dumneavoastră e strict necesară! a încheiat comitele, în receptor.

— Cred că e o greşeală, domnule Vessalio. Sunt sigur că în tabelele dumneavoastră scrie clar: Wiard Thurmann, micolog la laboratoarele *Flexner.* Nu mă pricep deloc la criminalistică, dar am impresia că ce vă trebuie acum e un expert în explozibile, dacă îmi permiteţi.

Wiard vorbise cât se poate de sec. Transformând linia de telefon într-un cablu îngust de gheaţă. În mod normal, Vessalio ar fi trebuit să înţeleagă asta şi să închidă telefonul pe loc, jignit.

— Nu m-aţi ascultat cu atenţie, domnule Thurmann.

V-am explicat! Specialiştii noştri susţin că e nevoie de un micolog. Un expert în ciuperci.

— Ascultă, Vessalio! *Flexner* mă plăteşte cu 30 de dubloni-vynil pe ora de somn inclusiv, înţelegi? Helmuth Blaiberg aşteaptă la uşa mea să-i dau o reţetă. Asta înseamnă 1.000 de dubloni-vynil suplimentari în contul meu. Nu mă interesează exploziile voastre.

Vessalio a tuşit în telefon. De la celălalt capăt al firului se auzea un zvon agitat de şoapte.

— O secundă, domnule Thurmann. Vi-l dau pe şeful meu. Domnul Claudio Alastair.

— Domnule doctor! – vocea lui Alastair era mult mai aspră. Grăbită – Sunt treizeci de morţi în Agrigento, trei sferturi din bloc s-a prăvălit pe culoarele lumii Firenze, sau au zburat în sus. Au ajuns tocmai în câmpiile tunelifere din Piombino. Rezervorul Tyrrhenian s-a fisurat pe o lungime de nouă metri. Pirotehniştii şi pionierii sunt deja aici. Şi ei, şi medicii noştri. Dar expertul condotierilor, domnul doctor Marsan spune că prezenţa dumneavoastră este indispensabilă.

Wiard ar fi putut să strivească receptorul în mână. Sau să se holbeze. Sau să înjure printre dinţi. Sau să ţipe la Nora: de ce-l dăduse la telefon?

— Aşa susţine Marsan?

— Aşa susţine *domnul doctor* Marsan! Sunteţi colegi, domnule Thurmann! a subliniat Alastair.

Spusese *colegi?* Mă rog... El şi Marsan fuseseră prieteni la cataramă. Acum, erau doar camarazi de breaslă. Nu mai aveau motive să dea ochii unul cu altul.

„O să păţeşti exact ca şi mine, Wiard!” – aşa îi zisese Malvern – „Marsan ăsta al tău e un porc care are talentul să se poarte elegant în public”.

„Marsan e prietenul meu cel mai bun, Malvern... ce naiba?!”

„Păi, aş putea să-ţi spun o scurtă chestie despre el. Marsan a lucrat un timp în acelaşi loc cu mine şi cu

nevastă-mea. Elsa, o ştii, nu?” – Wiard a zis că da – „Mă cam prinsesem că Marsan îi făcea curte Elsei. Tipii de la serviciu şuşoteau din ce în ce mai des, pricepi? Ei, şi de ziua mea, mă trezesc cu un cadou din partea lui Marsan. Mi l-a dat în public, înţelegi? În sala de consiliu, cu toată lumea de faţă, ţinând într-o mână cupa cu şampanie din lumea Franche-Comté, pe care o plătisem cu 30 dubloni-vynil fiola… Al dracu’ Marsan! Ţinea în mâna dreaptă cupa cu şampanie plătită de mine, iar cu mâna stângă îmi întindea un cadou. De ziua mea. Nu-l *deschizi? – m*-a întrebat – Nu ş*tii că aşa e civilizat? – L*umea se uita ţintă la noi. Am căutat-o din ochi pe Elsa. Ieşise. Am luat pachetul cu fundă roşie şi l-am desfăcut, înăuntru era o cutie cu prezervative şi un bilet. E marca de prezervative care îi place cei mai mult Elsei. Semnat: Virgilio Marsan. După trei săptămâni, am divorţat.”

„Şi ce legătură are asta cu mine şi cu Marsan?” – Wiard îşi coborâse colţurile buzelor şi se pregătea să soarbă o gură de ceai.

„Vreau să zic că Marsan lucrează cu tine şi cu Anne…”

„Marsan e căsătorit. E căsătorit cu…”. Wiard s-a oprit brusc. Marsan era căsătorit cu Elsa Marsan, fostă Malvern. Numele de fată nu i-l mai ştia nimeni.

„Ai dreptate, Marsan *e* căsătorit cu Elsa. Dar şi când mi-a făcut mie figura, era căsătorit cu nu ştiu cine dracu’! Aşa că, fii atent! Eu unul am auzit nişte zvonuri cum că…”

Wiard păţise ce păţise şi Malvern. Numai că el nu primise de ziua lui de naştere o cutie cu prezervative. Pur şi simplu, Anne îi trimisese un bilet scris de mână. Wiard îl găsise pe noptieră în timp ce, încruntat, se întreba de ce naiba e o asemenea dezordine în casă.

Orice înşiruire de acţiuni se face însă, respectând nişte priorităţi eşalonate. Pentru Wiard, prioritar a fost să citească biletul. Şi a căpătat explicaţia dezastrului din casă. Anne scotocise prin şifoniere şi sertare, îşi luase toate lucrurile şi se cărase la Virgilio Marsan, aşa cum îi

lăsase scris pe hârtia imprimată – semn că metoda de eşalonare a lui Wiard era valabilă. Aflase, fără să-şi pună prea multe întrebări, de ce era casa în halul ăla şi cum stăteau lucrurile, în general.

— Domnul doctor Marsan e acolo?

— Domnul doctor Marsan tocmai prelevează mostre din jurul blocului Agrigento. Domnul doctor Marsan spune din trei în trei minute că e nevoie de un expert de talia dumneavoastră. Are nevoie de cineva cu care să se poată sfătui.

— Bine. Am să vin.

Wiard a închis telefonul şi a pornit cu paşi lenţi spre cuier. Pelerina de mătase. Lavaliera turcoaz.

— Blaiberg aşteaptă pe culoar, Wiard.

Doctorul se examina atent în oglindă. Cizmele din piele îi luceau. Îşi potrivea peste pelerină părul dat cu gel, strâns în coadă de cal.

— Arăt bine, nu?

— Ce facem cu Blaiberg?

— Are *Epydermophiton,* e-n regulă? Are un *Epydermophiton* care răspunde la cea mai banală Amphotericină. Cred că eşti în stare să-i scrii o reţetă, nu?

Nora a făcut semn că da. Era ascultătoare. Disciplinată. O relaţie funcţională era mai bună decât nimic. Cu puţin efort, ar fi putut chiar să-şi imagineze că…

— *Epydermophiton?* s-a strâmbat Wiard şi s-a întors către Marsan. Marsan intrase deja în funicularul cu care Wiard urcase din marginea de jos a lumii Firenze. Scotea din trusa de piele setul de racle şi se pregătea să decapeze tavanul cabinei zincate.

— *Epydermophiton!* a strigat din funicular. Toate graffiti-urile din preajma locurilor unde s-au comis atentate sunt, de fapt, colonii de fungii. *O mutaţie de Epydermophiton,* ca să fiu mai precis.

Wiard a făcut semn cu bărbia în sus.

— Tipii ăştia n-au nici o legătură cu exploziile?

Marsan s-a uitat în direcţia indicată. Câmpiile tunelifere Piombino. Câţiva condotieri urbani de-ai principelui Sforza se uitau cu binoclurile spre ei. De la înălţimea celor o sută de metri care despărţeau Firenze de Piombino. Frontiera.

Unii culegeau fragmente din zidul azvârlit de explozie în lumea lor. Aveau şi ei pirotehnicieni şi criminalişti. Îşi pasau bucăţile de tencuială de la unul la altul şi comentau, gesticulând agitat.

— Sunt destul de ameţiţi şi ei, a remarcat Wiard.

— Te cred şi eu. Ce? Crezi că la ei n-au loc atentate?

Marsan a ieşit din funicular şi s-a apropiat de graffiti-ul blocului Agrigento. Ca prin minune, înscrisul rămăsese neatins. Marsan s-a aplecat şi l-a studiat cu atenţie, trecând cu degetul peste el. Apoi a scos un şpaclu şi s-a apucat să răzuie inscripţia:

RÂCÂIM ZIDURILE. RÂK! RÂK! LEONARDO DA VINCI. A citit şi Wiard înscrisul cu spray. *Epydermophiton* sub presiune, într-o bombă din aluminiu inert. Împroşcat pe zid.

— Cine dracu' e ăsta? Leonardo da Vinci? a întrebat Wiard, aşezându-se pe vine lângă Marsan.

— Trebuie să fie vreun guerillero urban. Claudio a cerut date despre tip la sediul condotierilor…

Exista un bloc denumit Vinci în lumea Firenze. Poate că individul ăsta dezabuzat, Leonardo ăsta, era chiar din Firenze.

— Te pomeneşti că şmecherul de Leonardo stă pe undeva pe aproape şi râde de noi, s-a amuzat Wiard.

— Păi, cam ăsta e genul, a admis Marsan. O secundă! i-a făcut un semn scurt lui Wiard, preocupat să racleze graffiti-ul. Fragmente de tencuială cădeau în coşuleţul pe care abia dacă reuşea să-l proptească de zid – Nu-mi dai o mână de ajutor? – l-a privit pe Wiard.

— Primeşti bani pentru ce faci, Marsan. De la condotierii urbani? Pe mine mă plăteşte Flexner. 30 de dubloni-vynil minutul.

— Perfect! Claudio! Nu vrei tu să-i dai un telefon lui Flexner, patronul? Nu vrei tu să-i spui că se poate trezi şi el cu un atentat? Poate că o să consimtă să-l pună pe domnul Wiard la treabă…

— Las-o baltă, Marsan! Vezi-ţi de ordinele tale şi las-o baltă!

— Condotierii din Piombino vor să ne transmită un mesaj, domnule Alastair! s-a apropiat Abd-el-Vessalio.

Claudio a luat telefonul. Wiard şi-a aprins o ţigară şi s-a uitat în jur. Piaţa Agrigento avea cam 100/150 de metri. Marginea superioară a lumii Firenze, în apropierea rezervorului Tyrhennian şi a câmpiilor tunelifere Piombino. Undeva în stânga, se ridicau geamurile suprapuse de plexiglass care dădeau afară din Passargadae.

— Vrei să vezi ţara lui Garay? Marsan răsărise în spatele lui Wiard.

S-au uitat amândoi pe ferestrele largi. Negru. Răcoros de negru. Dracu’ mai ştia unde şi cine mai construia ceva în Passargadae. Mai jos de lumea Sudan, spuneau analiştii papali, nu se mai putea compune nici un fel de lume viabilă. Mai jos de Sudan, Passargadae se încingea. 50°C? 55°C? Avea cineva curajul să construiască ceva atât de jos?

— Mmh… Şi ţara lui Garay? Cei mai buni dintre noi au dispărut, a zâmbit Marsan. Umblă vorba că s-au dus în ţara lui Garay… mai sus de Cassiteridae. –35°C? –40°C? Cât de rece să fie ţara lui Garay?

Wiard a tras din ţigară. Ultima lume despre care auzise că ar fi în construcţie, era Shalamar. O ridicau unii pe undeva printre Franche-Comté şi Saxa Coburg, într-o nişă laterală a Passargadaei.

— Fir-ar al dracului de telefon! s-a enervat Alastair şi a dat receptorul lui Vessalio. S-a întrerupt legătura. Băieţii

din Piombino vroiau să ştie al câtelea atentat e ăsta. Cică şi la ei e plin de explozii. Terminalele funicularelor, rezervoarele minore Garda şi Como au bufnit şi au inundat reşedinţa nunţiului papal. Graffiti-uri şi la ei. EŞTI FIUL MAMEI TALE. NU EŞTI FIUL ŢĂRII TALE. SEMNAT: LEONARDO DA VINCI.

— E şi ăsta un motiv de mândrie locală, s-a amuzat Wiard. Un complexat din Firenze pune bombe în toate lumile în care ajunge şi…

S-a întrerupt. Claudio şi Marsan se uitau la ei cu ochii micşoraţi.

— În regulă, a admis Wiard. Am făcut un banc prost.

— Aţi făcut un banc foarte prost, domnule doctor! l-a privit Claudio Alastair dintr-o parte.

— Te pomeneşti că şi în Piombino e plin de ciuperci… i-a oprit Marsan, plictisit.

— Mda. Mi-au lăsat în pager numele miceliilor pe care le-au depistat la ei… Uite!

Pelerina lui Wiard a foşnit. Aproape că s-a ciocnit cu Marsan când s-a zgâit pe ecranul cu cristale lichide. EPYDERMOPHITON – LA PALATUL PRINCIPELUI DE MAGENTA.

Wiard a pufnit în râs. Marsan punea capacele peste fragmentele de tencuială culese de pe ziduri şi din funicular. S-a uitat cu coada ochiului la fostul lui prieten, actual coleg; simplu coleg de breaslă, acum.

— Sunt curios dacă şi în ţara lui Garay sunt unii care pun bombe…

— Ascultă, Marsan! Miceliile astea sunt paraziţi umani. Ştii foarte bine. Cum mama dracului?…

— De ce crezi că te-am chemat? Când am văzut că am de-a face cu fungii, m-am gândit mai întâi la *Pteronyssimus*… Nu ăştia cresc pe pereţi?

— *Pteronyssimus* a fost rezolvat de când au inventat Passargadae! s-a uitat Wiard la Marsan. Dezgusta. Ne-am fi îmbolnăvit cu toţii de astm, nu? Cu *Pteronyssimus*…

— Aşa, ne-am ales cu o simplă claustrofobie. Mda. O simplă claustrofobie de Passargadae. Una care ne face să fabulăm despre ţara lui Garay. E şi asta o boală, nu, *domnule* Alastair?

Şeful condotierilor urbani şi-a dat ochii peste cap:

— Dă-o în paştele mă-sii, Marsan! Dacă o ţinem aşa, Firenze o să se facă praf. Francesco de Medicis o să mă dea afară, iar tu n-o să mai ai nici un salariu, Marsan! Am avut 30 de explozii în ultimele 200 de ore.

— Ai belit-o, Claudio! Tu eşti condotier. Cine naiba o să te mai angajeze? Eu sunt doctor. O să fie nevoie de noi în cazul în care atentatele se înmulţesc. Sau dacă am chef de o viaţă liniştită, mă angajez la un laborator de cercetări. La Flexner, de pildă, ce zici Wiard?

Wiard n-a zis nimic. Poate că toate bombele astea le puneau cei fugiţi în ţara lui Garay? Ăia care întindeau Passargadae dincolo de limitele admisibile… Ăia care nu ţineau cont de calculele iniţiale… cele care stabiliseră volumele ideale pentru structura Passargadaei…

— Aţi aflat ceva de Leonardo da Vinci ăsta? l-a întrebat Wiard pe Alastair.

Condotierul şi-a frunzărit agenda.

— Mda. Leonardo e unu’ care merge de colo-colo. A fost şi la Francesco de Medicis. Şi-a oferit serviciile, dar domnului de Medicis i s-a părut că citeşte un *curriculum vitae* scris de un dezaxat şi nu l-a primit nici măcar în audienţă. Am auzit că a luat funicularul spre Piombino, dar Sforza l-a flituit şi el. Pe urmă, n-a mai auzit nimeni nimic despre Leonardo… Leonardo da Vinci…

Wiard s-a uitat la ceas. A dat să se întoarcă, s-o ia spre funicular. Vroia să coboare către laborator.

— Hmm… da’ ştiu c-a făcut o treabă bună! s-a uitat el, de jur împrejur, la dărâmături. Blocuri de granit sparte, desprinse din clădirea Agrigento. Apa care picura din fisura rezervorului Tyrrhenian – mâloasă, antrenând alge descompuse şi crustacee.

— Bine că n-a sărit în aer fundul rezervorului. Sau geamurile care dau afară din Passargadae.

— Eşti expert în ciuperci, Wiard! Marsan devenise serios – Ai citit pe undeva sau ai reuşit să creşti în laborator ciuperci pe sticlă?

Ciuperci. Micelii. Hife. Aveau nevoie de interstiţii ca să crească. Era o axiomă. Ce vroia să spună Marsan?

— Nici ciuperci explozive n-am mai văzut până azi, a început Wiard. Ce vrei să-mi sugerezi, Marsan?

— Nişte ciuperci parazitează pielea umană. Suferă o mutaţie bizară şi încep să crească pe ziduri. Formează colonii ordonate chiar, colonii dispuse după un plan. Şi zidurile sar în aer. Treaba asta o face unu' de care n-a auzit nimeni. Leonardo da Vinci… Vreau să spun că s-ar putea să nu fii cel mai tare expert în micologie din Firenze.

Wiard a ridicat din umeri. Prin cine ştie ce conexiune mentală şi-a amintit de bobocii vegetali de Venturi care explodau, azvârlind seminţele în toate părţile. Fertilizând. Asta se petrecea înainte de inventarea structurii Passargadae.

Iar bobocii Venturi nu fuseseră aclimatizaţi în Passargadae.

— De ce nu-i dai lui Leonardo probele astea, dacă zici că e cel mai tare micolog din Firenze? a pufnit Wiard.

— Când crezi că ne dai un răspuns? i-a întins Marsan recipientele cu fungii culese de pe zidurile pieţei, ignorându-i întrebarea.

Wiard a cântărit din ochi recipientele.

— Un profil enzimatic uzual îmi ia 12 ore de lucru. Numai că acum o să trebuiască să scanez tot ce ştiu în materie de catalizatori bio… trei zile e bine?

Claudio Alastair a izbucnit în râs şi s-a înfăşurat mai bine în pelerina roşie cu însemnele lumii Firenze marcate pe revere. .

— Trei zile înseamnă şapte atentate – a stabilit el – Deci? Promiţi că ne dai un răspuns peste şapte atentate,

nu?

Pe Wiard îl durea în cot de numărul atentatelor care aveau să aibă loc înainte ca el să caracterizeze corect coloniile de fungi. De fapt, treaba asta îl încânta până peste cap. Era ocupat şi ăsta era un lucru excelent. Nu mai avea nevoie de nici un fel de justificare ca să se debaraseze de relaţia funcţională întreţinută cu Nora.

Dacă se gândea bine, poate că ar fi fost de preferat să se prefacă incapabil să desluşească problema în timp util. Să tragă de timp, adică. Şase zile? Şapte? 14 atentate? 20 de atentate?

— Să-ţi explic ceva, Wiard! l-a sunat Flexner însuşi a doua zi. Tocmai am vorbit cu Francesco – se referea la Francesco de Medicis, bineînţeles – Francesco e dispus să bage o găleată de dubloni-vynil în laboratoarele mele. Cu condiţia să respecţi termenele pe care le-ai dat lui Claudio Alastair. Cât i-ai spus c-o să-ţi ia?

Asta era o întrebare retorică. Un fragment de dialog funcţional, iar Wiard o ştia prea bine. Îl cunoştea suficient pe Flexner. Sau făcea o pauză pentru *respiro*, sau îl testa.

— Trei zile. Dar e un termen minim. Coloniile astea explodează, Flexner! Coloniile astea se dispun într-un mesaj! Crezi că?…

— Cred că cineva, Leonardo da Vinci sau altul, le plantează acolo; aşa cum sunt ele. Şi mai cred că ciupercile astea explodează, pricepi? În biologie, nu-mi permit decât să cred, Wiard! Sunt şeful unui consiliu de administraţie şi lucrez cu bani, nu cu microorganisme. Eu ştiu să vorbesc despre bani, înţelegi?

— Înţeleg! a mormăit Wiard, pregătindu-se să închidă telefonul.

— Nu închide! l-a ghicit Flexner. Francesco mi-a spus că plăteşte bine, iar eu îţi spun că sunt dispus să-ţi dau cotă parte pentru fiecare oră câştigată… 3.000 de dubloni suplimentari pentru fiecare oră ce devansează termenul de

trei zile.

Wiard a trântit receptorul. S-a răstignit în fotoliu. Nora a intrat în laborator. Tava cu ceaşca aburindă. Fără zahăr şi fără lămâie, Wiard ar fi pus mâna în foc.

— Lasă ceaiul şi ieşi. Trebuie să mă gândesc. Trebuie să fiu singur.

Nora era femeie. Femeile se pricep să-i facă pe bărbaţi să se simtă vinovaţi. Wiard, în schimb, se pricepea să scadă temperatura unei conversaţii cu câteva grade. Din patru-cinci cuvinte, nu mai mult.

Nora a ieşit.

Dubloni-vynil. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. Anne era un element care lipsea din eşafodajul ultimilor ani petrecuţi de Wiard învârtindu-se prin Passargadae. Existau însă piese de schimb. Cumpărabile, traficabile aşa cum făcuse, de pildă, cu Nora. O manipulase şi o traficase, pe post de substitut senzual-sentimental.

Numai că substituenţii aveau un dezavantaj major, dacă n-aveai bani să-i cumperi integral. Aveau tendinţa să se comporte autonom, îşi dezvoltau gânduri şi feeling-uri personale, se inserau în existenţa ta şi intenţionau să capete control asupra unor parcele de timp.

Iar Wiard considera că timpul este proprietatea lui exclusivă.

Cel mai bine era să plăteşti totul şi să te înconjuri cu marionete. Dublonii-vynil oferiţi de Flexner i-ar fi permis-o.

Wiard îşi făcuse planul încă de când coborîse cu funicularul pe magistrala care despărţea rezervorul Adriatic de câmpiile tunelifere ale Firenzei. Căţăraţi pe terasele de cernoziom, ţăranii arau sub ploaia cernută fin din pipilinele de desalinizare. Adriatica era albastră, ca întotdeauna, iluminată de farurile cabinei.

Pasul întâi: examen la microscopul optic. Coloraţie directă. Stimularea culturilor cu enzime prelevate din tegumentul porcului ăla de Blaiberg. Examen la

microscopul electronic. Apoi: baia de descompunere. Centrifugarea. Şi lectura colorimetrică.

Funicularul a oprit în piaţa suspendată deasupra canalului de ciment prin care fluviul Adige era condus în adâncurile rezervorului Adriatic. Dacă s-ar fi învârtit pe acolo mai multă vreme, ar fi dat de Nora. În mod sigur ar fi dat de ea – îşi pierdea o grămadă de vreme printre scafandrii care ieşeau din sasurile Adriatice, încărcaţi cu peşte…

Wiard n-avea însă chef să dea ochii cu ea.

A apucat să citească pe un panou de afişaj că rezervorul Adriatic fusese şi el zgâlţâit zdravăn de o explozie – pe undeva pe la bază, în lumea Dalmaţia. O explozie în preajma unui graffiti:

El TE-AU ÎNVĂŢAT SĂ PLÂNGI DACĂ ŢI-E FRICĂ.

LEONARDO DA VINCI

— Poţi să pleci!

Nu s-a uitat la Nora. Îşi strângea lucrurile; terminase de subliniat concluziile şi vroia să dea un telefon. Dar Nora nu trebuia să ştie toate astea, însă zgomotul uşii care se deschidea şi se închidea întârzia.

— Am spus că poţi să pleci.

Nora rămăsese nemişcată în faţa intrării.

— Am făcut rost de un gin Britta. Poate că ar trebui să te relaxezi… Singur ai spus că mai mult de 18 ore de lucru non-stop îţi scad randamentul…

Wiard şi-a ridicat capul dintre hârtii. Era momentul s-o privească drept în ochi. Minciunile sunt mai bine înghiţite dacă te uiţi fix în ochii interlocutorului.

— Au fost nu mai puţin de 13 atentate în ultima vreme. Câte unul la două ore. Ce vrei să fac?

— Trebuie să mănânci. Trebuie să dormi.

— Serios?! Wiard a ridicat telefonul de pe birou. Eu zic că trebuie să dau un telefon. Eu zic că trebuie să ieşi. Eu zic că nu pot gândi când stă cineva pe capul meu.

Nora s-a pregătit să spună ceva, dar Wiard i-a retezat-o imediat:

— Ce-ai zice dacă viitorul atentat ar avea loc chiar aici? Sau la mine acasă? Sau la tine acasă?

Erau nişte eventualităţi care nu-l interesau. Nici pe Nora n-o emoţionau. Dar există un regulament al conversaţiilor, respectat, chiar dacă interlocutorii ştiu că se păcălesc unul pe altul. Mă refer la sloganurile care survin reflex în discuţii. La atitudinile standard ale indivizilor.

— E-n regulă, a zis Nora şi a ieşit din birou.

Wiard s-a asigurat că paşii ei se îndepărtează pe culoar şi a format numărul. Soneria de dincolo.

Biblioteca Scampolo. Aţi sunat în centrală. Vorbiţi cu biblioteca Scampolo. Cu cine doriţi să comunicaţi?

— Sunt Wiard Thurmann, de la Flexner. Vreau să vorbesc cu Anaïs Liddhastra.

Pauză. Anaïs Liddhastra lucrase de mai multe ori cu Wiard. Restaurarea manuscriselor pe hârtie şi piele din biblioteca Scampolo. Atacate de tot soiul de fungi.

— Doctor Thurmann?

— Anaïs?

Anaïs a chicotit. Imigrase în Firenze din ţara Frisia, de undeva din partea de sus a Passargadaei. O ţară friguroasă, plină de rezervoare cilindrice şi de câmpii tunelifere verzi în care cultivau lalele. O lume dominată de instituţia slujbei duminicale.

Iniţial, Anaïs încercase să se alăture celor care construiau lumea Shalamar… Mmhh… Shalamar era abia la început şi îi lipseau multe dintre facilităţile care o interesau pe Anaïs. Aşa că, alesese Firenze până la urmă. Anaïs avea nevoie de un microclimat high-life.

— Să ştii că manuscrisele mele sunt în perfectă ordine. Lizibile, vreau să zic. Nici o epidemie în perspectivă.

Anaïs a râs din nou. Într-un timp, ea jucase rolul pe care îl juca acum Nora. Cu diferenţa că Anaïs ştia să-şi

asume funcţia de substitut. Adică şi ea se folosea de Wiard tot în scop funcţional. Fusese doar o problemă de program – orarul de serviciu îi împiedicase să coexiste unul lângă altul, fără obligaţii.

— Ascultă! Am dat peste un tip. Leonardo da Vinci îl cheamă…

Hohotul de râs al lui Anaïs l-a întrerupt pe Wiard.

— O grămadă de lume a dat peste Leonardo de la o vreme încoace. Ce treabă poţi să ai tu cu el?

— Vreau să ştiu dacă pot să-mi bag nasul prin cărţile tale. Poate dau de el pe acolo, a continuat Wiard, fără să ia în seamă intervenţia femeii.

Pauză. Apoi, vocea serioasă a lui Anaïs:

— Leonardo ăsta nu-i un guerillero urban? Nu e ăia cu graffiti-urile din preajma atentatelor?

— Ba da.

— Ce dracu', Wiard? Ai uitat ce fel de documente am eu? Eu am documente istorice. Nu crezi c-ar fi mai bine să intri în banca de date a unui ziar? Sau să te sfătuieşti cu condotierii urbani?

Wiard a auzit nişte paşi uşori în faţa uşii. Nora. Nora care revenea să-l mai bată la cap cu cine ştie ce.

— Am să merg şi la ziare. Şi la Francesco de Medicis. Şi am să cer şi nişte date din lumea Iberică. Dar trebuie să trec pe la tine. Neapărat.

Probabil că Anaïs ridica din umeri în biroul ei. Înţelegea că Thurmann putea să aibă nevoie de date despre da Vinci, deşi era doar expert în fungi. Înţelegea interesul lui pentru ziare şi pentru de Medicis. Puteai scotoci după un tip ca da Vinci prin locurile alea. Dar ce treabă avea da Vinci cu biblioteca ei? Sau cu lumea Iberică. Mă rog. A oftat, indiferentă: ea una îşi argumentase poziţia. De acum era treaba lui Wiard ce-o să decidă.

— Când vrei să vii? l-a întrebat.

Wiard s-a uitat în notiţele lui despre Epydermophiton.

Ciuperca prelevată din blocul Agrigento, la care adăugase probe culese de la locul celorlalte atentate. Marsan îi trimisese tencuială şi graffiti-uri raclate de peste tot.

Localizase enzima care permitea unui parazit ai pielii să se grefeze pe ziduri. Localizase catalizatorii şi receptorii care orientau dispunerea în suprafaţă a coloniilor de hife. Nu descifrase dacă secretau vreo substanţă capabilă să arunce în aer clădiri, dar asta încă nu era important.

În schimb, detectase un marker de membrană care nu mai funcţiona în Passargadae de la înfiinţare. Un marker de care reuşiseră să scape încă de la colonizare.

Un marker specific ţinuturilor de baştină. Un marker păstrat, cine ştie cum, de deşteptul ăsta de da Vinci.

— Păi, trebuie să fac un drum la principe. Trebuie să mă întâlnesc cu ambasadorul lui Carol Quintul. După ce rezolv ce am de aflat de la ei, trec pe la tine.

— Tradu-mi în ore! Cât înseamnă asta în ore?

Wiard s-a uitat la ceas.

— Pe la 18:00, e bine?

Anaïs a chicotit şi a închis telefonul.

„Ştiu să construiesc poduri uşoare, durabile, transportabile sau, la nevoie, poduri rezistente, care rezistă la foc şi la bombardamente. Ştiu să scot apa din rezervoare şi din canalele de aducţiune din câmpiile tunelifere şi o pot azvârli în afara Passargadaei. Pot să distrug orice piaţă, sau palat, sau loc întărit…”

— Ah, a zâmbit Francesco subtil, chestia asta de la sfârşit… Leonardo a devenit convingător în susţinerea ei, nu?

S-a apropiat de fereastra camerei şi a privit afară. Negru pur. Te pomeneşti că ţara lui Garay era doar la câteva sute de metri depărtare… numai că nu se vedeau luminile ei… poate că o construiau chiar acum, clandestin, aşa cum Shalamar era construit prin acord între principi, regi şi preşedinţi… mda…

Unde naiba ar fi putut ridica ţara lui Garay? Mai sus de Cassiteridae era un frig insuportabil, mai jos de Sudan era cald de se topea sticla. Unde să fie ţara lui Garay?

— Citeşte mai departe, doctore!

„Ştiu să construiesc, fără zgomot, căi şi galerii secrete prin câmpiile tunelifere, cu care să leg între ele lumile, prin drumuri doar de tine cunoscute. Pot să sap tuneluri pe sub cursurile de apă şi ştiu să proiectez trasee prin rezervoarele marine, în aşa fel încât ceilalţi guvernatori, prinţi, împăraţi sau preşedinţi, nici să nu ştie când condotierii urbani din Firenze le încalcă teritoriile. Pot să construiesc nişte care de luptă sigure şi inatacabile, care să se deplaseze pe câmpiile tunelifere şi în adâncul rezervoarelor cu apă sărată…”

— Poţi să te opreşti. O ţine aşa pe patru pagini dactilo standard. După cum se prezintă, un ins ca ăsta ar fi în stare să construiască chiar şi inexistenta ţară a lui Garay…

Wiard a pus colile semnate Leonardo da Vinci pe biroul lui Francesco de Medicis.

— Ce i-aţi spus?

— I-am spus că Firenze e o ţară săracă. I-am spus că alţii îl pot aprecia băneşte mai aproape de adevărata lui valoare. I-am spus să se ducă dracului.

— Şi el ce-a făcut?

— M-a ascultat. S-a dus la Carol Quintul.

Francesco a râs, hohotind spart. „Doamne! Dar am mai trăit o dată chestia asta!” Wiard s-a stăpânit însă. Senzaţia se chema *déjá vu* şi era semnul premonitor al crizelor de epilepsie. Sau al unei oboseli marcante.

Şi dacă erau doar dovada faptului că Malvern avea dreptate? Că numărul particulelor elementare din Univers este finit şi că, la un moment dat, ele ajung să se recombine, imitând un tipar anterior.

Poate că mai discutase vreodată cu Francesco despre da Vinci. Poate că o să mai discute cu el despre asta – aşa a gândit Wiard, amintindu-şi că, cel puţin în ceea ce o

privea pe Anne şi pe Marsan, prietenul său avusese dreptate.

— Şi dacă nu s-a dus în lumea Iberică? Poate că se răzbună pe dumneavoastră şi, din cauza asta, pune bombe în Firenze…

— La fel face şi în Piombino. Şi în Dalmaţia. Şi în Saxa Coburg. Toate astea sunt ţări care nu-l susţin pe Carol Quintul. Deci, întreb din nou. Unde crezi că s-a dus Leonardo?

Putea să răspundă. Opţional. *La dracu', domnule de Medicis!* Sau: *În ţara lui Garay, domnule de Medicis!… S-a* scărpinat după ureche însă şi a spus, înciudat:

— Uitaţi ce se întâmplă, domnule de Medicis! Ambasadorul lui Carol Quintul mi-a fost pacient. Avea candidoză generalizată…

— Şi clădirile noastre au candidoză generalizată… aşa îmi spune Claudio Alastair de câteva zile încoace.

Wiard a râs şi a mai frunzărit o dată *curiculum vitae*-ul lui da Vinci.

— Comitele condotierilor confundă marfa cu ambalajul. Pereţii din Firenze sunt infestaţi cu *Epydermophiton*. Îl cunoaşteţi pe domnul Helmuth Blaiberg?

Francesco a dat din cap că da. Fără să-i pronunţe numele. Blaiberg îşi câştigase banii singur. Nu moştenise lumi în Passargadae, nu moştenise titluri ereditare. Se ocupase de cumpărări şi vânzări – acum nu mai avea nevoie nici de lumi, nici de titluri. Ele aveau nevoie de dublonii lui.

— Clădirile noastre şi cele din Piombino au aceeaşi boală ca domnul Blaiberg, a spus Wiard.

— Mda. Zidurile noastre sar în aer, s-a amuzat de Medicis, domnul Blaiberg când are de gând să explodeze?

— Pe domnul Blaiberg nu scrie nici un mesaj. Numai că eu vă spuneam că am stat de vorbă cu ambasadorul lui Carol Quintul, din Firenze. V-am mai spus că-mi este foarte obligat. Mi-a dat asigurări că da Vinci nu este găzduit de

suveranul său. Mi-a spus că însuşi Quintul este îngrijorat de anumite lucruri bizare care au loc în lumea Iberică. Dar cel mai mult îl îngrijorează ce-a aflat prin nişte canale foarte întortocheate. Se pare că regele de Franche Comté a importat lucrători în piatră din lumea Cassiteridae. Iberii au aflat asta dintr-o sursă de Luxor că cei de acolo se plâng că regele de Franche-Comté i-a privat de mână de lucru.

— Ei, şi?

— Se pare că e vorba de un canal pe care l-a proiectat da Vinci.

Francesco de Medicis s-a aşezat în fotoliul adânc, capitonat cu catifea grenadine.

— Vă daţi seama că discuţia asta se înregistrează, domnule Thurmann?

Wiard şi-a aprins o ţigară. Era cât se poate de obişnuit să vorbească ştiind că spusele îi sunt înregistrate. Nora era la fel de tare ca o bandă de reportofon de înaltă fidelitate, când se simţea obligată să-i reproducă lui Wiard propriile lui argumente. Un act pe care îl făcea cu responsabilitate. Ca să-i poată da în cap, oricând avea chef. Sau oricând avea senzaţia că Wiard sare peste cal.

— O înregistraţi pentru că vă temeţi că nu veţi ţine minte tot ce vă zic? Sau îmi sugeraţi că-mi veţi folosi spusele împotriva mea?

— Domnule Thurmann, avem nevoie de dumneavoastră! Era a doua oară când Francesco folosea pluralul de politeţe. Nu mi-aş permite să vă ameninţ. V-am anunţat că sunteţi înregistrat pentru că, într-un fel sau altul, ceea ce se spune în biroul ăsta, ajunge şi pe mesele de lucru ale unor tipi ca regele de Franche-Comté, ca împăratul Carol Quintul, sau ca domnul Blaiberg… Deci!

— Deci! Regele de Franche-Comté intenţionează să şunteze Iberia în ceea ce priveşte transportul prin rezervoare… Ştiţi foarte bine că din rezervorul Tyrrhenian de Piombino nu se poate ajunge în Rezervorul cel Mare

decât printr-un canal de profunzime: Gibraltar. Iar Gibraltarul este săpat în lumea Iberia. Quintul are informaţii că da Vinci a pus pe picioare un proiect pe baza căruia să construiască un canal subteran prin câmpiile tunelifere ale lumii Franche-Comté. Un canal care să lege rezervorul Tyrhennian de Marele Rezervor. Gibraltarul şi vămile percepute de Carol Quintul ar deveni istorie, nu? Piaţa şi Bursele s-ar muta în lumea Franche-Comté. Francisc de Franche-Comté ar deveni colector de impozite şi taxe, nu?

De Medicis s-a încruntat.

— Cu ce spuneai că te ocupi, domnule Thurmann? trecuse iar la persoana a doua singular.

— Sunt expert în micologie. Laboratorul Flexner.

— E superb. Un doctor în ciuperci microscopice îmi spune o poveste despre cum se va îmbogăţi Francisc de Franche-Comté. Un cercetător îmi arată cum unui guerillero urban îi trăzneşte prin cap ideea de a scurta drumul dintre Piombino şi Cassiteridae…

— Şi spre ţara lui Garay! a accentuat Wiard.

Cei doi bărbaţi s-au privit în ochi. Neclintiţi. Pentru toţi, ţara lui Garay era o gogoriţă, un rezultat previzibil al claustrofobiei de Passargadae. Dar dacă nu era aşa? Cu alte cuvinte, Francesco de Medicis îl scruta pe Wiard, dispus să cumpere ceea ce serviciul său secret nu-i pusese pe tavă niciodată. Problema era: dorea Thurmann să vândă?

— Ţara lui Garay nu există. Constructorii spun că mai sus de Cassiteridae nu se poate construi nimic, a forţat Medicis nota.

— Şi dacă toţi ăia, despre care se zice că au emigrat ca să clădească Garay, s-au apucat să-l construiască undeva, în paralel cu Passargadae? Undeva unde e cald? Sau, mă rog, undeva unde e acceptabil din punct de vedere termic?

— Deci crezi… Tu chiar crezi în ţara lui Garay?…

Wiard a scuturat scrumul pe jos, ca şi cum ar fi fost

indiferent la ce-i spunea Francesco.

— Ţara lui Garay nu există, d-le Thurmann. Mulţi dintre cei ce s-au apucat s-o caute au înnebunit…

— Probabil că da Vinci e printre ei. Probabil că da Vinci loveşte lumile noastre din ţara lui Garay.

Porţile grele de la intrarea în salon s-au dat în lături. Claudio Alastair a intrat şi s-a apropiat de biroul principelui. S-a aplecat, începând să vorbească în şoaptă, precipitat. Francesco dădea din cap, din ce în ce mai scârbit, uluit, incapabil să înţeleagă ce se întâmplă.

— Arno? A deviat cursul râului Arno?

Wiard s-a apropiat şi el de birou. Alastair scotocea prin buzunarul pelerinei după pager. L-a scos.

EA ESTE UN RÂU! LASĂ-L SĂ CURGĂ UNDE VREA!

LEONARDO DA VINCI

— Şi încotro curge Arno acum? a întrebat de Medicis.

— Inundă Piaza Volperra. Izbeşte de la înălţime geamurile ce dau afară din Passargadae.

Era piaţa în care cobora Wiard din funicular ca să se ducă acasă. Târgul de peşte prin care se învârtea Nora după cumpărături. Terminalul funicularelor de transport şi al submersibilelor care traversau rezervorul Adriatic dinspre lumea Dalmaţia.

— Victime?

— Sute! Sute de victime, d-le Thurmann! Norocul a fost că explozia care a deviat cursul râului nu a spart şi ecluzele de intrare în rezervor. Practic, am izolat Piaza Volperra… Altfel, Adriatica s-ar fi scurs în toată lumea Firenze…

Nu-ţi cer decât să te grăbeşti! semnat: Marsan. Pagerul lui Wiard încetase să piuie.

— Cine era? a întrebat Anaïs, cocoţată pe scară. Umbla într-un vraf de volume vechi, ferecate în coperţi de piele şi oţel inoxidabil.

— Tipul care s-a căsătorit cu nevastă-mea.

— Ah, *docteur Marsan!* s-a sclifosit Anaïs. V-aţi împăcat?

— N-am fost supăraţi niciodată. Pur şi simplu nu prea am avut despre ce să mai discutăm. Acum, trebuie să lucrăm împreună.

Anaïs nu-l mai asculta. Se chinuia să scoată din raft o carte uriaşă, cafenie, plină de praf.

— Vin să te ajut! a strigat Wiard.

Anaïs s-a uitat în jos, de-a lungul scării şi a pufnit în râs:

— Mai bine, nu! Dacă urci, o să poţi privi sub fusta mea fără nici un efort. Prefer să te ştiu chinuindu-te ca să-mi vezi picioarele.

A scos cartea şi a simulat că se dezechilibrează, asta numai ca să desfacă picioarele, ca şi cum pentru o clipă i-ar fi lipsit orice punct de sprijin. I-a făcut cu ochiul lui Wiard şi a coborît, zâmbind.

— Uite! Vasari! Amedeo Vasari! Scrie o grămadă aici… De unde naiba ai ştiut că teroristul ăsta nenorocit a împrumutat numele unui tip atât de faimos?

— Ştii? M-am uitat atent la microscop. Asta e meseria mea.

Anaïs a scos limba şi a turnat gin în pahare.

— Înţeleg. Înţeleg. În câmpul microscopic ai citit că Leonardo da Vinci a trăit în lumea de baştină şi că poţi afla despre el în biblioteca mea…

L-a privit în silă şi a dat pe gât paharul ei cu gin. S-a cutremurat, ca străbătută de un frison. Dar, Wiard o privea la fel de liniştit. Ea i-a trecut de câteva ori cu mâna prin faţa ochilor.

Dr. Thurmann a rămas neclintit.

— Văd că ai devenit un tip foarte serios de când probezi cuverturi împreună cu Nora. Pricep. Sunt chestii care nu se spun. Pricep.

Dr. Thurmann se uita la ea pe sub sprâncene. Impasibil.

— Ştii, am crezut la început că cineva, da Vinci sau altul, pune mediile de cultură pe ziduri, conform înscrisului. Că trec câteva zile, că fungii se dezvoltă şi realizează un graffiti neconvenţional. Un graffiti care devine vizibil în acelaşi timp în care e programată bomba să explodeze.

— Ăsta e un punct de vedere ştiinţific, este? l-a luat Anaïs peste picior. A ciocnit paharul lui neatins cu paharul ei gata golit. Am auzit că Nora şi-a propus să te scoată din circuitul consumatorilor de alcool. Vrea să te bage în Armata Salvării sau ce?

Wiard i-a făcut semn să tacă. A deschis cartea şi a început să citească din cuprins. A căscat ochii şi a început să dea paginile, grăbit. Gata! Ajunsese unde dorea! A înţepenit şi a mişcat din buze. Neauzit.

„… proiectilele mele sunt dotate cu stabilizatoare de direcţie şi pot perfora orice zid. Am un tun cu 33 de ţevi, din care 11 pot trage simultan, o armă cum nu mai are nici un alt prinţ. În cazul în care doriţi să daţi o lovitură decisivă Genovei, mă oblig să vă construiesc nişte dispozitive prevăzute cu elice spiralate – le-am denumit helicoptere – cu care mercenarii elveţieni să se poată ridica în aer, şi să bombardeze meterezele Genovei. În acelaşi scop, m-am gândit să amplasez un baraj mobil la Volperra, astfel încât să inund toată valea fluviului Arno şi…”

— Auzi? Şi ce ţi-a trimis Marsan prin pager?

Wiard a dat foaia înapoi. A înghiţit în sec. A parcurs din nou pagina, citind în diagonală.

— Marsan? Mi-a spus că au studiat coloniile de *Epydermophiton* în laboratoarele lor. Mă rog, au urmărit aspectele care îi interesează pe ei… condotierii urbani, înţelegi?

— Condotieri? Află că m-am uitat în dicţionarele din bibliotecă şi am văzut ce înţeles dădeau în lumea de baştină acestui cuvânt…

— M-am uitat şi eu. Pe vremea când lucram împreună. Mă rog… condotierii noştri au studiat fungii din punctul lor de vedere. Află că *Epydermophiton*-ul de pe ziduri secretă salpetru! Preia compuşi din tencuială, îi combină cu sulful conţinut în membrane şi secretă salpetru. Uite de ce explodează clădirile!… Asta mi-a transmis Marsan.

I-a întins cartea lui Amedeo Vasari şi i-a făcut semn să citească. Capitolul III. Leonardo prezentându-se la palatul principelui de Medicis. A zâmbit, urmărind-o pe Anaïs cum se holbează şi ea. Apoi, a abandonat-o. Ochii lui o vedeau încă, numai că silueta ei se estompa, amestecându-se cu viziunile pe care şi le programa el – colonii de micelii, grupându-se într-o inscripţie, conform unui plan prestabilit (întrebare: de cine?) ciuperci defazate de la metabolismul iniţial, capabile să înregistreze, precum un revelator fotografic, lumina din timpul exploziilor (întrebare: ce component biochimic le fusese inserat în genom, astfel încât să funcţioneze ca o placă fotosensibilă?).

— Francesco! Francesco de Medicis era principele Firenzei în lumea de baştină! Şi Leonardo chiar a existat! Anaïs a făcut o pauză şi a mai citit o dată. Auzi? Când naiba a avut timp Leonardo ăsta al lor să se ocupe de atâtea lucruri?

— Asta aş vrea şi eu să ştiu. Aşa că, fă bine şi numără-mi tot ce a realizat guerillero-ul ăsta urban acolo, de unde am venit noi. Şi vezi ce lume a cunoscut şi pe unde s-a plimbat. Vreau o listă exhaustivă.

S-a ridicat de la masă şi a ieşit din bibliotecă. Funicularele coborau spre Isonzo, iluminând pereţii de sticlă ai rezervorului Adriatic. Wiard s-a mai uitat odată la ceas şi s-a întors din drum. A intrat în prima cabină telefonică şi a solicitat o legătură cu lumea Saxa Coburg.

Melmuth Blaiberg era acasă. Da, a doua zi dimineaţă era liber. Iar tratamentul cu Amphotericin făcuse minuni. Sigur, sigur, va fi încântat să-l primească pe Wiard Thurmann. Fuseseră ceva probleme legate de onorariu?

Nu. Nu fuseseră.

— „… pendulul inventat de mine acţionează asupra pompelor de apă cu maximum de randament. Cât despre cursul superior al Rhin-ului – mă refer la porţiunea care trece pe teritoriul domeniilor cumpărate de dumneavoastră – îl putem draga cu un dispozitiv de concepţie proprie. De asemenea, sunt în stare să excavez 200 da metri cubi pe oră” – mmh? ăsta e omul?

— Mda, în orice caz, ăsta e stilul. Aşa i-a scris şi lui Francesco de Medicis, în Firenze. La fel a scris şi cu alte ocazii… L-aţi văzut la faţă?

Blaiberg s-a strâmbat, plictisit.

— Unde naiba aş ajunge dacă m-aş întâlni cu toată lumea care îmi solicită o întrevedere? Mesajul ăsta l-am primit prin fax. Ce? Domnul de Medicis a dat ochii cu el?

— Nu. I-a trimis un mesaj tot prin fax. Numai că pe mine m-ar fi interesat să ştiu cum arată individul…

— Uitaţi ce cred eu, domnule doctor… Aţi făcut o treabă bună cu mine. Aţi făcut o treabă bună şi pentru condotierii urbani de Firenze. Rezolvaţi impecabil problemele legate de ciuperci. Ce vă interesează aşa de mult la Leonardo ăsta?

— Tocmai ciupercile da Vinci mă interesează sau, mă rog, cine se foloseşte de numele lui şi a indus în coloniile de *Epydermophiton* nişte mutaţii deosebite… Aş vrea să ştiu cum arată individul, Aş vrea să ştiu cât de mult ştie…

— Cât de mult ştie despre ce, domnule Thurmann? Aţi sugerat că s-ar putea ca numele teroristului să nu fie da Vinci. Aţi sugerat că a preluat numele unei persoane reale. Aţi consultat vreo documentaţie în sensul ăsta?

Wiard a dat din mână a lehamite şi şi-a rotit capul de câteva ori, obosit.

— Vreau să ştiu cât de mult ştie despre fungi, domnule Blaiberg.

— Iar Carol Quintul vrea să ştie care e treaba cu

canalul care şuntează Iberia, nu? s-a uitat Blaiberg dintr-o parte la Wiard. Un chip nemişcat. Cinstit să fiu, şi pe mine mă interesează afacerea prin care un tip ar lega Piombino direct de Marele Rezervor… Eu mă pricep la bani, ştii asta, nu?

Wiard s-a scărpinat pe frunte. A privit pe geam, către câmpiile tunelifere care coborau prin faţa casei lui Blaiberg. Vii terasate.

— Ce ziceţi? Puteţi să aflaţi măcar de unde a trimis faxul ăsta? a întrebat Wiard, strângând din buze.

Norii cenuşii coborau de-a lungul câmpiei acoperind vederii pe ţăranii ce lucrau printre butaşi. În spate – fereastra care dădea afară. Spre negru.

— Am crezut că e vorba de o defecţiune, ştiţi… De regulă, faxul meu înregistrează automat adresa expeditorului. Mesajul lui da Vinci însă nu are nici un semn de recunoaştere. Poate că l-a trimis din ţara lui Garay.

Wiard s-a uitat la Blaiberg. Nu. Nu glumea. Vorbea cât se poate de serios despre ţara lui Garay. Mai mult, îl scruta pe Thurmann. Îl supunea la un test sau ce dracu'?

— Domnul de Medicis nu crede în ţara lui Garay.

— Domnul de Medicis provine dintr-o familie cu tradiţie. Domnul de Medicis se pricepe să-ţi dea impresia că-şi bate joc de lucrurile care îl interesează. Eu sunt un self-made man. N-am aptitudinile lui… În conversaţie, cel puţin.

— Oricum, bănuiesc că toate clădirile astea care zboară în ţăndări vă preocupă la fel de mult. Şi pe unul şi pe altul.

— Am impresia că ne preocupă aproape la fel de mult cât vă preocupă pe dumneavoastră ţara lui Garay, domnule Thurmann, a spus Blaiberg, aplecându-se sub birou. Se descălţa. Şi-a scos apoi ciorapii de bumbac, s-a ridicat în picioare şi a făcut câţiva paşi pe covorul moale. Şi-a desfăcut degetele, le-a jucat de câteva ori, după care a spus, amuzat:

— M-aţi scăpat de micoza aia nenorocită, domnule

Thurmann. V-am mai întrebat, dar vreau să mă asigur: sunteţi mulţumit de banii pe care i-aţi primit?

Cine dracu' era mulţumit de banii pe care îi primea? Uite, Wiard trecuse pe la Marsan înainte de a pleca spre Saxa Coburg – practic, rezolvase partea lui de problemă cu 14 ore înainte de termenul fixat. 44.000 dubloni-vynil din partea lui *Flexner,* mulţumirile oficiale ale condotierilor urbani şi o discuţie plină de lucruri interesante cu Marsan.

Era lucru ştiut. Puteai discuta informativ şi pasionant cu cei mai teribili inamici. Nu pronunţaseră numele Annei, bineînţeles.

„Ai găsit prin vreun articol de specialitate cava care să explice legătura dintre suprafaţa unei colonii şi viteza ei de dezvoltare?"

„Nu înţeleg la ce te referi..."

„Păi, graffiti-urile au dimensiuni diferite. Zidurile care sar în aer au suprafeţe diferite. Cu toate astea, ele sar în aer concomitent. În Firenze, în Piombino, în Dalmaţia şi în Iberia. De câteva zile, au început să explodeze clădiri şi în Saxa Coburg, şi în Cassiteridae... Problema e că cine inoculează zidurile cu ciupercile astea, se bazează, poate, pe dimensiunile diferite ale coloniilor, ca să le facă să explodeze concomitent. Poate că există un orar de creştere al fungilor, diferit, în funcţie de dimensiunile coloniilor, ce crezi?"

„Nu-i mai simplu să-ţi imaginezi o armată de guerilleros urbani? Sunt răspândiţi prin Passargadae şi se comportă ei ca nişte cronometre..."

Marsan făcuse o mină plictisită. Nu era la fel de tare ca Wiard în micelii, dar nici Wiard nu ştia la fel de multe, ca el, despre crima organizată:

„Leonardo da Vinci. Semnătura. E scrisă la fel. Peste tot. Concluzia grafologilor e certă. Tipul care scrie mesajele cu spray-ul e acelaşi. În toată Passargadae."

Wiard pufnise în râs. Nu ştia cum arăta Leonardo ăsta, Anaïs nu-l găsise încă printre tomurile ai. Dar îi umfla râsul

imaginându-şi un tip care încărca spray-uri cu colonii de *Epydermophiton*, care umbla de colo-colo, împroşcând pereţii cu mesajele sale şi care…

„Chiar aşa? Tipu' ăsta e ubicuu?”

Marsan dăduse din cap. Asta era toată chestia. Uite de ce întrebase dacă, din punct de vedere biologic, era vreo legătură între suprafaţa unei colonii şi viteza ei de dezvoltare.

„Nu. Singura problemă e densitatea hifelor pe centimetrul pătrat. Fie că are suprafaţa unei unghii, fie că are suprafaţa unei faţade de bancă, o colonie se va maturiza la fel de repede, dacă densitatea ciupercilor pe unitatea de măsură e aceeaşi.”

Marsan i-a deschis uşa de la ieşirea din sediul Serviciului de Condotieri. Afară era aglomerat. Funicularele zbârnâiau pe cablurile de oţel, urcând spre Piombino sau coborînd spre Dalmaţia.

„Mda. E exact cum mi-am imaginat. Viteza de dezvoltare n-are nici o legătură cu suprafaţa.”

„Mmh… de ce nu determinaţi densitatea hifelor pe centimetrul pătrat de zid?”

„Ştii ceva, Wiard? Diferenţa dintre intelectuali şi proletari e că primii se pricep să ia decizii, în timp ce ăilalţi se pricep să le pună în aplicare. Eu sunt un proletar amărît, care ţine cont de ideile şi deciziile unuia ca tine. Da' explică-mi şi mie: cum naiba ai vrea să determin densitatea unei colonii microscopice pe suprafaţa unui zid spulberat?”

Marsan îşi păstrase măcar umorul. A continuat pe acelaşi ton, întrebând dacă nu cumva, Wiard îşi imagina că Serviciul Condotierilor are evidenţa clădirilor care vor sări în aer.

Nu. Bineînţeles că Wiard nu-şi imagina aşa ceva. Dar îşi imagina, cumva, acelaşi Wiard, că factorii de decizie din lumea Firenze priveau cu ochi buni aluziile subtile pe care el le făcea cu privire la ţara lui Garay? Sau căutările lui

absurde pe urmele unui personaj *decedat* de atâta vreme? … A accentuat cuvântul dece*dat cân*d i-a pus ultima întrebare şi i-a făcut un semn discret: „E bine să rămîi doctor în micologie, Wiard!”

— Onorariul dumneavoastră a fost mai mult decât satisfăcător, domnule Blaiberg.

Helmuth a dat din cap şi s-a aşezat din nou la birou. Acum, se încălţa.

— Aveţi bani suficienţi. Practicaţi o muncă, înţeleg eu, care vă face plăcere, domnule Thurmann. Mi-este imposibil să pricep: de ce vă pretaţi la jocurile lui Carol Quintul şi la cele ale lui de Medicis? Ei vor să scoată castanele din foc cu mâna dumneavoastră. Vor ca *dumneavoastră* să-l depistaţi pe Leonardo…

Umbla printre hârtiile de pe birou în timp ce-i spunea asia. Preocupat, de parcă ar fi dorit ca Thurmann să priceapă mai mult decât îi explica.

Au schimbat subiectul. Au vorbit despre timpul probabil. Rheinul şi rezervoarele minore Leman şi Amstel se încărcaseră cu multă apă în ultimul timp, este? Da, da. Asta nu era un semn de ploaie apropiată? Ba da. Călătoria înapoi spre Firenze o să fie obositoare? Nu. Mă rog, chiar dacă n-o să fie obositoare, n-ar fi preferat demnul Thurmann să meargă cu un funicular particular? Unul în care el să fie unicul călător?

Ba da. Sigur că da.

— Cu ce te alegi? l-a întrebat Nora.

Wiard a tras un fum din ţigară. Ar fi putut s-o ignore cu desăvârşire pe Nora. Ar fi putut s-o trimită să-i facă un ceai. Ar fi putut să se ridice din fotoliu, să se repeadă la ea şi s-o înjure. Ar fi putut s-o pălmuiască fără nici un preambul. Ar fi putut să…

— Aş afla cine e da Vinci.

— Cu ce te alegi dacă ştii cine e da Vinci?

— Poate că aş ajunge să-l cunosc. Poate că aş ajunge să aflu ce e cu ţara lui Garay.

— Cu ce te alegi dacă afli ce e cu ţara lui Garay?

— De ce îmi atrage atenţia toată lumea că e nesănătos să mă interesez de ţara lui Garay?

S-a auzit ţârâitul unui ceas. Culturile de *Actynomices* atinseseră masa critică. Uraniul şi masa critică. Biologic şi masa critică. Wiard studiase organismele unicelulare care se uneau în colonii – era doar o problemă de timp ca indivizii coloniei să-şi delege funcţiile şi să acţioneze specializat.

A prelevat o plajă din colonia de *Actynomices.* A cufundat ansa în ulei de cedru şi a întins hifele pe o lamă. Gata! Sub microscop!

— Cu ce te alegi dacă afli ce face o colonie de *Actynomices?*

Până acum, singurul rezultat practic legat de coloniile bogate în microorganisme era că puteau induce o boală. Wiard se întreba dacă boala nu era decât un simplu efect secundar al infestării, şi dacă infestarea nu era cumva urmarea unui plan deliberat al coloniei… Te pomeneşti că, prin multiplicitate, organismele unicelulare căpătau capacitatea de a pune lucruri la cale, prin indivizi specializaţi în acest sens?… Te pomeneşti că şi da Vinci se gândise la figura asta şi acum învăţase să se folosească de planurile ascunse ale ciupercilor.

Paranoia – şi-a spus. *Paranoia*. Atât în ceea ce privea coloniile, cât şi în ce privea ţara lui Garay. Tot o colonie. Tot ocultă. Tot nesănătoasă – toţi îi dăduseră de înţeles că ţara lui Garay era o obsesie care te îmbolnăvea.

Nora avea un avantaj. Gândea rapid şi era expertă în Wiard Thurmann. Era în stare să ţină prelegeri ore în şir, despre cum gândea doctor Thurmann. Dovada a urmat imediat.

— Crezi că da Vinci ştie mai multe decât tine despre autonomia coloniilor de microorganisme? Crezi că da Vinci

s-a gândit şi el la masa critică a microorganismelor?

Wiard ar fi putut să continue să privească prin ocularul microscopului. Dar a luat-o încet, de-a curmezişul laboratorului, s-a apropiat de Nora şi a pălmuit-o.

— Leonardo da Vinci nu există. Aşa că n-are cine să se gândească la masa critică a microorganismelor.

Masa critică a indivizilor de acelaşi fel. Nucleii de uraniu iniţiază o reacţie în lanţ. Mai mult de şapte oameni izolaţi într-un funicular blocat intră în panică aproape imediat. 90 de mev nu induc nici o modificare într-o membrană. 91 mev induc potenţialul de membrană. La 220 de mililitri de urină strânşi în vezică, e perfect. La 221 mililitri, începi să cauţi pisoare.

— Te contrazici, Wiard, a spus Nora. Îşi scutura capul şi se ştergea pe faţă. Te doare în cot de toate explicaţiile astea. Ţi-e doar frică de el. Dacă Leonardo ăsta nu numai că a descoperit care e treaba cu masa critică a microorganismelor, dar se mai şi foloseşte de ea?

Nora asta era o femeie cu un rol bine stabilit în economia de acte din jurul lui Wiard. Era peretele cu care el discuta. N-avea de ce s-o asculte când îi răspundea, câtă vreme, în opinia lui, cea care ar fi trebuit să răspundă era Anne. Nora era proteza de care se sprijinea când mergea să ia masa în piaţa Volperra, Nora era şi un orificiu de plastic, foarte elaborat, capabil să emită sunete de plăcere. Nora era un fierbător de ceai care răspundea prompt la comenzi: vreau zahăr, nu vreau zahăr, vreau lămâie, nu vreau lămâie.

Nora era telecomanda care pornea televizoare şi radiouri. Nora atinsese însă, din păcate, masa critică. Din două-trei raţionamente era în stare să deducă ce căuta, de fapt, Wiard. Chiar îl mira că Nora făcuse încă vreo referire pertinentă la Garay…

Câte kilograme are un stativ de oţel pentru eprubete? Trei? Cinci? Oricum, stativul era colţuros şi un calcul corect al incidenţei loviturii era suficient ca să crape tăblia

osoasă a oricărui craniu.

Nu exista craniu mai gros de 2,5 milimetri. Nici ai Norei nu putea fi mai gros.

— 314 obiecte produse. De la tancuri şi elicoptere, la războaie de ţesut şi la maşini de fabricat ace. 40.000 de ace pe oră. Busole stabilizante – rămâneau orizontale în caz de tangaj sau ruliu, Submersibile, baliste, tuneluri etc. Între timp s-a ocupat şi de pictură. A introdus tehnica „sfumato”. E o manieră aparte de a picta fundalul, astfel încât să scoţi în evidenţă portretele din prim plan. Mona Lisa. Ăsta a fost un tablou tare preţuit dincolo. Unii veneau de la distanţe de mii de kilometri şi nici n-apucau să-l vadă din cauza înghesuielii, dar îl fotografiau pe deasupra capetelor celorlalţi vizitatori şi plecau fericiţi că au trecut la câţiva metri de Mona Lisa…

Wiard dădea din cap, notând totul în agendă.

— Altceva?

— Mmh… a proiectat schiţa unui oraş ideal, protejat împotriva intemperiilor şi atacurilor terestre. A dorit să sape un canal care să unească Mediterana cu Atlanticul. Mediterana era o mare. Atlanticul era un ocean. Scopul proiectului: cască bine urechile! să p*ună beţe în roate lui Carol Quintul, membru al Casei de Habsburg! Car*ol Quintul stăpânea o ţară denumită Spania şi încă nişte teritorii întinse, printre care se numărau comitate precum Saxa Coburg…

— Şi şi-a prezentat pentru prima dată planurile lui Francesco de Medicis, la Firenze, nu-i aşa?

Anaïs a dat din cap. Erau multe coincidenţe. Nume, locuri şi centre de putere similare.

— Ştii, am mai găsit, pe ici, pe colo şi referiri la o ţară care se cheamă Passargadae Sunt autori care emit chiar şi păreri despre ţara asta. Passargadae…

— Serios?! Cum adică?

Anaïs a zâmbit. Şi-a pus degetul pe buze, a făcut şşşş!

şi şi-a lipit apoi degetul de buzele lui Wiard. I-a povestit mai întâi despre nişte călugări ortodocşi care aveau o colecţie de letopiseţe la o mănăstire denumită Ohaba Ponor.

„Credem că Passargadae iaşte ţara în care se duc corăbiile frânce, după cum am mai auzit şi noi. Şi mai credem că ţara aiasta iaşte drumul pre unde se preumblă sufletele în aşteptarea Judecăţii de pre Urmă.”

Dar, a adăugat Anaïs, textul respectiv fusese caligrafiat pe la 1530, aşa că era cât se poate de explicabil că pustnicii nu găsiseră explicaţii pertinente pentru termeni ca: *fungi, culturi, rezervor, microscop, bloc.* „E vorba că în Passargadae sunt nişte miasme care îi fac bolunzi pre locuitori. Dar au ei nişte felceri acolo de încearcă să-i cure.”

Călugării însă, continua Anaïs, nu reuşiseră să stabilească nici o legătură între denumirile geografice din Passargadae şi cele la care ar fi avut acces prin contactele indubitabile pe care le-au întreţinut cu preoţii din apropiere, care aveau confesiune catolică. Pentru pustnicii de la Ohaba Ponor, „… în Passargadae sunt nişte locuri cu nume aşa cum am auzit că ar fi prin pregiurul Romei.”

— De unde naiba ai scos asta? a oprit-o Wiard.

Anaïs a făcut un gest larg, îmbrăţişând pereţii de cărţi ai bibliotecii Scampolo. Găsise, rătăcită printre maldăre de reviste, o lucrare de diplomă tipărită pe o imprimantă laser.

— Un *Hewlett-Packard* cum n-ai mai văzut niciodată. O vechitură. Un tip şi-a făcut o lucrare de diplomă pe care a intitulat-o *Naţiunea da Vinci.* Ăsta e motivul pentru care am luat-o s-o studiez. Numai că în lucrare e vorba de un text reconstituit din vreo patru surse… un text în care e vorba despre Passargadae.

Wiard s-a ridicat de pe scaun şi s-a dus în spatele lui Anaïs.

— Pot să văd şi eu textul?

Anaïs i-a întins lucrarea de diplomă. Coperţi negre, lucioase. *Naţiunea da Vinci.* Autor: A. Corn.

„Următorul fragment se află în posesia abaţiei Benedictine de Cluny. Având în vedere că în Librarium am descoperit copia unei scrisori adresate Papei de abatele de Cluny – scrisoare datată 24 Nov. 1517, la doi ani de la urcarea pe tron a lui Francisc I – vom înţelege mai bine coloratura politică a mesajului.

Sanctitate,

Acest Leonardo se află acum la Paris, în anturajul noului rege al Franţei. Nu vom trece peste faptul, prea bine cunoscut, că Franţa a fost un spaţiu în care s-au dezvoltat ereziile cathare, că este o ţară care gândeşte în termeni mai degrabă franţuzeşti, decât catolici, şi că Francisc I întreţine relaţii diplomatice oculte cu Henric al VIII-lea al Angliei, şi asta în contextul în care Anglia se îndepărtează de Sfântul Scaun. Manuscrisul deţinut de noi este foarte vechi. Se pare că fostul abate Bertrand l-a achiziţionat în 1347 de la un evreu convertit, plecat din Catalunya pentru a se stabili în Palatinat. Evreul, pe numele său Basualdo Corona, susţinea că textul a fost elaborat cu cel puţin 50 de ani înainte de sosirea lui la Cluny. În ciuda vechimii, manuscrisul amintit ne vorbeşte despre un Leonardo da Vinci, un Leonardo care a întreţinut relaţii cu familia de Medicis şi Sforza. De asemenea, textul se referă la nişte lumi care poartă numele unor ducate sau principate italiene. Există o singură inadverenţă, însă Ludovico Sforza (în slujba căruia, o ştiţi prea bine, a lucrat Leonardo da Vinci) este considerat a fi principe de Piombino şi nu de Pavia. De asemeni, textul face referire la o presupusă luare de contact, urmată de inamiciţie, între Leonardo şi Francesco de Medicis.

Având în vedere similitudinile dintre manuscrisul conceput acum peste două veacuri şi întâmplările pe care

tocmai le trăim, ne permitem să vă atragem atenţia asupra monseniorului Da Vinci, a cărui apropiere de Francisc I n-o putem cataloga decât drept malefică.

Întrebarea noastră este dacă „ţara lui Garay” la care, simbolic, se referă textul, nu este cumva chiar Franţa?

Întrerupem aici consideraţiile abatelui de Cluny. Menţionăm ca foarte interesante interpretările pe care Preasfinţia Sa le dă elementelor din manuscris: ceaiul este recunoscut ca atare, drept „băutură indică”, fungii sunt, surprinzător de bine asimilaţi cu drojdiile de fermentare, iar ţările – având în vedere contextul geografic şi temporal în care a fost redactată scrisoarea sunt recunoscute fără dificultate. Mai mult, abatele schiţează şi o hartă a Passargadaei şi se întreabă dacă nu cumva există posibilitatea ca ea chiar să existe pe undeva prin lume…”

Totodată, cere informaţii despre aspectul fizic al lui da Vinci, „pe care nimeni nu-l poate descrie cu precizie. Până acum, am vorbit cu trei oameni care l-au văzut de aproape, şi fiecare mi-a descris un alt fel de individ.”

Nu ne putem împiedica să nu facem remarca răutăcioasă a faptului că abatele de Cluny nu-şi poate explica în ce fel „ajunge drojdia să crească pe piele…”

Să nu uităm însă, discutăm despre o scrisoare redactată în 1517. Dar să vedem fragmentul de text aflat în posesia abaţiei Benedictine de Cluny.

— Cum ţi se pare? îl priveşte Anaïs.

Wiard se opreşte din notat. Pune agenda pe masă, la îndemână şi se apucă să citească textul care făcuse obiectul unei lucrări de diplomă.

— Unde ziceai că ai găsit asta? a întrebat, absent.

Ea i-a repetat. Wiard n-o asculta însă. Citea, zâmbind din colţul gurii. A parcurs pasajul din textul propriu-zis, iar Anaïs l-a surprins strâmbându-se de câteva ori.

— Dar îţi imaginai cumva că lucrurile stau altfel? l-a

luat ea peste picior.

— Nu. Ce? Tu îţi imaginai că lucrurile stau altfel? Credeai că nu ştiu ce e în capul tău, nu-i aşa?

Anaïs i-a făcut semn că *da.* Între timp, ajunsese la sfârşitul citatului din textul propriu-zis şi a reluat lectura lucrării de diplomă.

„Fragmentul de mai jos se află în arhiva Bibliotecii de la Vatican. Alăturat lui, este şi răspunsul adresat de Papa Leon al X-lea abatelui de Cluny. În ceea ce-i priveşte pe arhivarii Vaticanului, aceştia recunoşteau că manuscrisul aflat în posesia lor nu este decât un fragment insuficient, care nu conţinea decât foarte puţine date, motiv pentru care nu putea fi explicitat exhaustiv.

Printre cei care au încercat să-l desluşească s-au numărat Pico dela Mirandola şi Giordano Bruno. Amândoi au avut precauţia să se intereseze de provenienţa documentului, însă catalogul Bibliotecii – bine ţinut, de altminteri – menţionează o sursă cu un istoric foarte complicat.

Singurul lucru cert este anul achiziţiei – 950 după Hristos. În rest, se presupune că textul fusese scris de un arab, în ciuda faptului că era caligrafiat cu caractere latine. Pico dela Mirandola a făcut, de altfel, o afirmaţie cât se poate de răspicată: „... scrisul aparţine unei persoane obişnuită să scrie mai degrabă de la dreapta spre stânga (...) o persoană care a făcut eforturi deosebite să scrie de la stânga spre dreapta...”

Provenienţa arabă e sugerată şi de maniera în care sunt rotunjite literele, spre deosebire de însemnele ebraice care au, mai degrabă, trăsături unghiulare. Aparent, sursa iniţială a fost o moschee de pe malul Amu Dariei – imamul vânduse manuscrisul unui negustor bizantin care revenea din Pamir, după o încercare nereuşită de a remonta „drumul mătăsii”.

Negustorul (al cărui nume nu este transmis) fusese

prădat şi ucis lângă Akrotiri, în Cipru, iar textul a ajuns astfel în mâinile piraţilor care bântuiau arhipelagul Sporadelor. (Giordano Bruno a emis chiar ipoteza că, parţial cel puţin, manuscrisul a fost pierdut sau distrus de acei vagabonzi ai mărilor, incapabili să-i recunoască valoarea: „Nu pricep de ce sau cum altfel textul a ajuns la noi într-atât de fragmentat!”)

La rândul lor, piraţii au fost înfrânţi într-o luptă navală lângă Rhodos, iar manuscrisul a ajuns în posesia dogelui Massimo Branduardi, la Veneţia.

Giordano Bruno şi-a amintit că citise despre Massimo Branduardi într-o cronică, cum că, fiind intrigat de conţinutul textului în speţă, l-a predat Sfântului Scaun.

Având în vedere legătura manuscrisului deţinut de Vatican cu cel aflat în Librarium-ul din Cluny, Papa Leon al X-lea s-a simţit obligat să răspundă abatelui:

„Cât despre Leonardo da Vinci, ştim că a lucrat pentru Ludovico şi apoi pentru Maximiliano Sforza. Însă l-a părăsit pe acesta din urmă, după ce Francisc I a înfrânt trupele Paviei la Marignan.”

De notat este descrierea aspectului fizic al lui Leonardo da Vinci, aşa cum reiese ea din scrisoarea adresată abatelui Benedictin. *„Prea puţină lume l-a văzut direct. Unii spun că este înalt şi slab, alţii spun că este gras şi scund, unii ne-au spus că are păr lung şi cârlionţat, iar alţii ne-au spus că are un început de chelie. Credem că este dificil de pus bază pe cele povestite de alţii, mai ales că aceştia nu sunt siguri pe ce spun…”*

Următorul fragment de text s-a aflat în posesia sinagogii Haïrat încă de la înfiinţare. Haïrat este o sinagogă khazară care a început să funcţioneze în jurul anului 700 după Hristos. Interesant este că interpretarea rabinilor khazari are în vedere, preponderent, aspectele utilitare ale documentului.

„Passargadae se află undeva la răsărit şi la sud, în acelaşi timp.”, enunţă rabinul Zoar Kosh, la începutul

comentariului său. Propoziţia pare lipsită de sens, cel puţin din punct de vedere al orientării în spaţiu dar, continuând pe aceeaşi linie, rabinul îşi exprimă doctrina despre Passargadae care, în opinia lui, nu poate fi decât Sionul originar. Etnic vorbind, khazarii sunt o populaţie de origine turcă emigrată din stepele Transbaikaliei şi stabilită la nord de Marea Neagră, aşa că, sub acest aspect, rădăcinile lor geografice nu pot fi decât la est.

Religios vorbind însă, khazarii sunt mozaici, deci originile lor spirituale nu se pot afla decât la sud. Dacă la asta adăugăm faptul că sedentarizarea lor a avut loc doar cu puţin înainte de anul 700 şi că adoptarea unei religii s-a făcut sub presiuni politice (bizantin creştine, pe de o parte şi musulmane, pe de altă parte) vom deduce de ce formularea de început pare a fi într-atât de ciudată.

Să nu uităm însă că discutăm despre un popor pragmatic.

„Leonardo da Vinci este, pesemne, un războinic strecurat în Sion. Este îngerul doborît care aţâţă seminţiile între ele", explică Kosh, dar, atenţie! – „Este vorba de un înger malefic. Un înger în stare să deranjeze minţile acţionând solitar. Tactica lui este simplă. Deducem din text că da Vinci se rezumă la a provoca explozii", se foloseşte oare de un tip aparte de foc grecesc? se întreabă în altă parte acelaşi Kosh – şi la a lăsa mărturii despre trecerea sa sub forma unor inscripţii bizare, explicabile, probabil, doar prin studiul amănunţit al Torei.

Acest fel de a acţiona nu poate decât să-i sperie pe oamenii paşnici, care, inconştient, vor supune ***khaganul*** *local unor încercări îngrozitoare, făcându-l stăpânul unei ţări de neguvernat. Căci ce altceva urmăreşte un înscris ca acesta? „EŞTI FIUL MAMEI TALE. NU EŞTI FIUL ŢĂRII TALE…"*

Amintim că, la khazari, în anul 843 după Hristos, s-a înregistrat prima înregistrare istorică a unei lapidări regale, acceptată de suveran, în urma unei judecăţi

publice. Cu timpul, acest proces (având cauze de ordin practic, iniţial) a fost instituţionalizat şi practicat ca ritual la înscăunarea oricărui suveran khazar.

De asemenea, menţionăm că aceeaşi khazari au fost, printr-o ironie a istoriei, primii „cruciaţi”, dacă acceptăm licenţa de a-i denumi astfel pe indivizii care, grupaţi sub o motivaţie religioasă, se duceau să elibereze Pământul Sfânt de sub ocupaţia musulmană. Această „cruciadă”, care a avut loc pe la 870 după Hristos a fost precedată de zvonuri manipulate abil dinspre capitala khazară către sud, de incendii survenite fără cauze aparente – manevre care aveau ca scop „deschiderea drumului strănepotului lui David, noul Profet, născut în Khazaria unică şi omnipotentă.”

Coborînd spre Ierusalim în fruntea unei armate de 50.000 de militari, „Profetul” armatei de turcomani iudaizaţi a arborat, pentru prima dată, drept armoarii steaua în 6 colţuri.

Sub stea scria TORA ESTE UN RÂU! LASĂ-L SĂ CURGĂ UNDE VREA! Preluase deci, într-o formă uşor modificată, graffiti-ul lăsat de acel misterios Leonardo în Passargadae.

Fragmentul următor se află tot în colecţia Bibliotecii Vaticane. Nu figurează în catalog, în schimb, aceeaşi bibliotecă adăposteşte copia unei scrisori trimise de Papa Leon al X-lea în Ţările de jos. Adresantul este un călugăr franciscan itinerant care, în registrele papale apare ca simplu misionar efectuând o navetă de penitenţă între Antwerp şi Delft. Cu toate acestea, având în vedere contextul istoric (ascensiunea Reformei) şi modul în care i se adresa Leon al X-lea, bănuim că părintele Giacoppo Lanista îndeplinea un rol mai mult decât decorativ în Ţările de Jos.

„Preasfinţia Ta, Giaccoppo,

Îţi încredinţez o copie după un text fragmentat, aflat în posesia noastră, precum şi scrisoarea pe care mi-a trimis-o abatele de Cluny care, se pare, posedă şi el o parte a acestui amplu manuscris. Cert este că Leonardo da Vinci, actualmente aflat la curtea lui Francisc I, a întreţinut o corespondenţă specială cu Giordano Bruno care, momentan, se află în Anglia. Sfinţia Ta ştie foarte bine ce profera Giordano pe aici. Acelaşi lucru îl face şi în Anglia, la Oxford, iar oamenii mei de la curtea lui Henric al VIII-lea îmi spun că Giordano va porni, cât de curând, spre Ţările de Jos.

Am efectuat cercetări şi asupra celui care, în text, este numit Wiard Thurmann. L-am căutat prin toată Republica Firenze, sperând că ne poate da o mână de ajutor, mai ales că, din manuscris, reiese că respectivul e şi el pe urmele lui Leonardo şi al unei ţări bizare, „ţara lui Garay”, pe care abatele de Cluny o consideră a fi chiar Franţa.

În Firenze nu există nici un Wiard Thurmann. Am încercat să extindem cercetările în electoratele germane ale tânărului Carol Quintul – un adevărat catolic – dar de fiecare dată ne-am ciocnit de mentalitatea germană, care precum ştii, e deosebit de obtuză. Ei ţin cataloage pentru toate breslele, dar se pare că nicăieri nu există „experţi în micologie”, aşa că, după mintea germană, Wiard Thurmann nu are cum să existe.

Atunci le-am transmis principilor electori să-l caute pe Wiard Thurmann în comunităţile evreieşti, iar ei au promis că vor face tot posibilul, îmboldiţi fiind de noul lor suveran.

Oricum, dorinţa mea la tine se referă la cu totul altceva… am auzit că se află în trecere prin Bruges un om credincios nouă de fapt, Carol Quintul mi-a dat referinţe despre el – un loial al cauzei catolice care nu se împacă nici cu ideile lui Giordano Bruno, nici cu ale lui da Vinci, nici cu ale lui Francisc I. Închipuieşte-ţi! Toţi trei spun că biserica trebuie separată de Stat în numele individului… Nu te grăbi să-i acuzi de luteranism – în sinea ta,

bineînţeles, căci în public dacă asta ajută la ceva, fă-o! – Fiecare are cu totul şi cu totul alte motivaţii, dar ţelul lor este comun. Acela de a înfiinţa naţiuni.

Prea Sfinţia Ta! Aceşti trei oameni au putere. Diavolească, omenească – nu ştiu, dar tot putere se cheamă că e! Ia, te rog, legătura cu credinciosul de care ţi-am spus că e în trecere prin Bruges! Ignaţiu de Loyola se numeşte. Spune-i, rogu-te, că sunt dispus să-l sprijin în planurile pe care le-a înfăţişat lui Quintul!

LeonX”

Între timp însă, abatele de Cluny află de legătura stabilită la Antwerp între Leon al X-lea şi Giacopo Lanista şi sesizează pericolul reprezentat de înfiinţarea unui nou ordin catolic (mă refer la iezuiţi, bineînţeles) care ar fi diminuat influenţa Benedictinilor.

La 20 mai, 1518, abatele trimite o scrisoare lui Carol Quintul, în dorinţa de a-l convinge să ofere benedictinilor prerogativele pe care împăratul, susţinut de Papă, dorea să le confere unui ordin special înfiinţat.

„Majestate,

*În opinia noastră, **ţara lui Garay** nu e altceva decât un simbol care denumeşte Indiile de Vest, aflate sub suzeranitatea Majestăţii Voastre. Iniţial, am considerat că **ţara lui Garay** este Franţa, însă cercetări mai aprofundate, prin care am reuşit s-o localizăm pe o oarecare Anne Marsan în Bretagne, ne-au arătat că prima noastră presupunere a fost falsă.*

*Anne Marsan este, ce-i drept, o păgână convertită recent la catolicism, dar pentru comunitatea druidică din care a făcut parte înainte să treacă la dreapta credinţă, **Garay** este un personaj legendar, care a plecat peste Marea Oceanică, unde a înfiinţat o ţară nouă.*

În acest fel, am pus toate cele aflate cap la cap. Ţara lui

Garay fiind Indiile de Vest, devine cât se poate de evident că faimosul canal la care face referire manuscrisul (cel destinat să lege „rezervorul Tyrhennian de Marele Rezervor") nu poate fi altceva decât proiectul prezentat de Leonardo lui Francisc I, prin care propune să unească Mediterana de Marea Oceanică, folosind cursul navigabil al Garonnei, din sud-vestul Franţei."

Consultând arhivele de la Madrid şi Viena însă, am avut surpriza să constatăm că, în aceeaşi perioadă (mai 1518), Carol Quintul primise relaţii despre încă trei proiecte ale lui da Vinci.

Leonardo oferea Porţii de la Constantinopol patentul unei manufacturi capabile să fabrice 40.000 de ace pe oră. Concomitent, oferea regelui Suediei o navă nescufundabilă, acţionată prin pedale. De asemenea, oferea Poloniei un dispozitiv asimilabil mitralierei.

Toate cele trei oferte fuseseră făcute nemijlocit de Leonardo într-o perioadă de timp foarte scurtă: 7 zile. Întrebându-l pe Maximilian, duce de Palatinat, dacă un bătrân de 66 de ani e în stare să meargă într-o săptămână de la Paris la Constantinopol, de la Constantinopol la Stockholm şi de la Stockholm la Krakowia, Maximilian i-a răspuns lui Carol Quintul tot printr-o întrebare:

„Îmi puneţi, cumva, o întrebare de perspicacitate, sire?"

„Exact asta vroiam să aud de la tine." l-a aprobat împăratul şi a trimis o scrisoare de complezenţă abatelui de Cluny.

Benedictinii pierduseră partida, iar Ignaţio de Loyola a fost însărcinat cu înfiinţarea „Companiilor lui Isus". Numele a fost considerat nepotrivit de cardinali, astfel încât a fost schimbat în cel de „Ordin al lui Isus". Pentru simplificare însă, istoricii, dar şi contemporanii lor, obişnuiesc să le spună iezuiţi.

Ultima parte a textului fragmentat se află în posesia

Mănăstirii ortodoxe de la Ohaba Ponor. Pustnicii de acolo nu se tem să spună că nu e mare lucru de înţeles din manuscrisele pe care le deţin.

„E semn de la Dumnezeu că Passargadae nu e nicăierea pe pământul şi că acele corăbii frânce se duc pe valuri într-un loc al Necuratului. Poate că Passargadae doar oglindeşte pământul care, de drept e al lui Shamael, decăzutul, şi că Passargadae poate să mai fie încă o piedică ridicată de Shamael în calea ta, ca să te mai încerce o dată după ce mori. Ce-i aia: *Wiard şi-a aprins o ţigară şi s-a uitat într-o parte?* Cum adică, *„Spune-mi, Anaïs! Leonardo s-a ocupat şi de ştiinţele naturale?”*

Cel care aprinde nu poate fi decât un diavol mai mic, unul care vorbeşte cu plantele de anason (Anaïs), un vrăjitor care caută un alt vrăjitor pre nume da Vinci, căci ce altceva este acela care se ocupă de alte ştiinţe în afara celor Dumnezeieşti?”

Wiard şi-a aprins o ţigară şi s-a uitat într-o parte.

— Spune-mi, Anaïs! Leonardo s-a ocupat şi de ştiinţele naturale?

— Am citit şi eu lucrarea lui Sebastian A. Corn… dar aş fi vrut să nu mă întrebi asta, Wiard…

Anaïs s-a ridicat de la masă, încurcată. Wiard Thurmann fusese mereu nepăsător. Un tip care nu părea să aibă obligaţii. Un tip cu bani. Un tip care nu umblă după cai verzi pe pereţi. Unul care se culcase cu ea, aşa, fără să-i pretindă nimic mai mult ca şi cum fiecare act pe care îl făcea era autosuficient.

— Păcat că textul se întrerupe aici, a încercat-o Wiard.

— Ce importanţă are că se termină aici? a replicat Anaïs. În ce te priveşte, cel puţin, spune totul.

Spunea totul. Adică: şi Wiard se adăpa de la ambiţii, mesianisme şi dorinţe. Te pomeneşti că, aşa cum sugera fragmentul păstrat în bibliotecă, Wiard se întreba în secret şi care era treaba cu Passargadae…

Wiard a ghicit la ce se gândea Anaïs. Aşa că, a întrebat-o prefăcându-se iritat:

— S-a ocupat sau nu de ştiinţele naturale?

— S-a ocupat. A desenat secţiuni anatomice. El însuşi, în timp ce regula un sfert de femeie, pricepi? Regula un vagin căţărat pe o jumătate de pereche de coapse… un vagin surmontat de un sfert de abdomen. El însuşi, da Vinci, are penis şi sâni, părul lung şi trăsături feminine… De regulă, a încercat să stabilească funcţia organelor plecând de la structura lor. A mai inventat şi scrisul în oglindă, dacă vrei să ştii! De fapt, notiţele le făcea scriind în oglindă…

Wiard Thurmann îşi sprijinise bărbia în palmă şi zâmbea, uitându-se la Anaïs. Încă puţin, şi o va…

— Despre microorganisme a scris ceva? a insistat el.

— Mi-e silă de tine, Wiard. Norocul tău e că pe vremea aia nu se inventaseră microscoapele. Habar n-avea de bacterii sau de fungi. N-a ajuns să cunoască ce cunoşti tu! Niciodată!

— Ah!

Wiard era încântat. Anaïs a aşezat tomurile lângă ea. A scos o batistă dintre faldurile rochiei de catifea şi a început să şteargă copertele prăfuite.

— Să nu-mi spui că vrei să te culci cu mine, Wiard! El a negat. Splendid! Serios, azi chiar că mi-e silă de tine. Oricum, toate chestiile astea au fost făcute în 67 de ani. Atât a trăit Leonardo.

Wiard se liniştea din ce în ce mai mult. Se întreba doar dacă şi în restul pierdut al lucrării semnate de un Sebastian A. Corn, intitulată *Naţiunea da Vinci*, lucrurile se petrecuseră chiar aşa cum decurgeau acum.

Fără îndoială! Până acum, textul scris *atunci* reprodusese cât se poate de fidel întâmplările din Passargadae legate de Wiard Thurmann!

— Te pomeneşti că plângi după ţara lui Garay? l-a luat Anaïs peste picior.

În Passargadae se înregistra tot. Întrebarea ei era riscantă.

— Vreau să plec, a spus Wiard. Am aflat de la tine ce vroiam să ştiu.

S-a ridicat să iasă din bibliotecă, buimăcind-o pe Anaïs. A deschis uşa şi larma lumii Firenze a dat buzna printre rafturile cu cărţi.

— Să-ţi spun ceva, Wiard! Leonardo ăsta nu cred că există. Aşa, pentru amuzamentul meu, am făcut nişte calcule – s-a uitat la Wiard, sperând să-l enerveze cumva, dar el devenea din ce în ce mai relaxat. Dacă era să facă tot ce se scrie că a făcut, tipul ăsta n-ar fi trebuit să doarmă, să se reguleze sau să mănânce. Dacă a făcut tot ce se scrie că a făcut, Leonardo ăsta al tău n-a avut timp nici să respire măcar, din momentul în care s-a născut…

Anaïs se îmbujorase la faţă. Vorbea mâncând silabele, împroşcând cu salivă. Era exact ce urmărea şi Wiard.

— Şi care e concluzia ta?

— Eu cred că Leonardo n-a existat! Eu cred că au fost mai mulţi tipi care au semnat cu acelaşi pseudonim! Eu cred că da Vinci a fost o gaşcă, sau o mafie, sau o armată… ceva în genul ăsta…

— Asta e şi impresia mea! a pufnit Wiard în râs şi a ieşit pe coridoarele lumii Firenze.

— Admit tot ce-mi spui, Wiard. Văd că nu eşti doar un micolog de excepţie, a zâmbit Francesco de Medicis. A făcut semn valetului să aducă vin.

Chianti? Nu. Era prea uşor. *Cotes du Rhone,* atunci? Ăsta da. Era suficient de aspru. Suficient de aspru ca să discuţi despre Passargadae în timp ce-l degustai.

— A săpat canalul dintre Piombino şi Marele Rezervor?

— L-a săpat, s-a strâmbat Francesco. Scuză-mă, te rog! L-au săpat! Naţiunea da Vinci a săpat canalul dintre rezervorul Tyrhennian şi Marele Rezervor. Cu ce influenţează asta culturile tale de fungi?

— Ah, nu începeţi şi dumneavoastră ca Nora! Sau ca Anaïs!

— De ce, domnule Thurmann? De ce să nu mă port ca un cetăţean responsabil din Passargadae? E cumva o necinste să fiu un individ model? Unul care nu-şi pune întrebări aiurea?

Wiard a pufnit în râs. Şi-a amintit de Blaiberg. De Medicis erau o familie foarte veche (întrebare: aveau 100.000 de ani? 1.000.000 de ani? pe ce perioadă se întindea arborele lor genealogic?) şi, ca oricare membru al unei familii cu tradiţie, ştia să discearnă între ce trebuia să-i lase să afle pe ceilalţi şi ce trebuie să păstreze pentru el.

— Blaiberg mi-a spus câte ceva despre diplomaţia dumneavoastră. A spus că e ceva ereditar. Că diplomaţia se moşteneşte în familia de Medicis precum grupele sanguine.

— Nu cred că Blaiberg s-a exprimat chiar aşa. Despre el însuşi nu ţi-a povestit nimic?

Pauză. Vinul era de-a dreptul aspru. Era, însă, momentul lui. Al vinului aspru, rugos. Ce naiba spusese Blaiberg despre el însuşi? Că se pricepea să câştige bani. Că se pricepea să nu fie dator. Cam atât.

— Mda. Blaiberg e şi el un tip diplomat, a constatat Francesco. Dar, dintre toţi, da Vinci e cel mai diplomat… mă rog, el ştie să se folosească perfect de avantajul că e multiplu, ca să zic aşa. Ce zici? M-am exprimat corect? A făcut o pauză şi a râcâit în tăblia de lemn a biroului, apoi a reluat, rar – Ne-a*m* exprimat corect?

Da. Francesco se exprimaseră corect. Naţiunea da Vinci fusese cea mai diplomată dintre toate. Naţiunea da Vinci perforase frontierele Pasargadaei şi ieşise afară. În ţara lui Garay.

— Cu toate astea, *v*-am avertizat cu toţii. Eu, Nora, Blaiberg, Anaïs. Cu Nora v-aţi purtat cel mai urât. Cu puţin efort, lucrurile n-ar fi mers prea rău cu *ele.* Din partea *lor*

aţi avut tot concursul, cred că *sunteţi* cu toţii de acord?

Wiard nu puteau decât să fie de acord. Şi ar fi vrut să plece şi *ei* în ţara lui Garay. Exodul Wiard.

Francesco *au* râs.

— Chiar *vreţi* să mergeţi în ţara lui Garay?

— Deşi, să ştiţi că lui Blaiberg *le* pare rău de decizia asta. Blaiberg *spun* că nu există micologi mai buni decât Wiard Thurmann în toată Passargadae. Dar dacă spuneţi că asta vreţi şi *voi*... Hmm!

Francesco au zâmbit îngust. Un fel de: fie! Ăsta *erau* zâmbetul lor.

— Am vrea doar să mai vedem o dată scrierile lui Leonardo. La bibliotecă. La Scampolo! *au* spus Wiard, suspicioşi. Neînţelegând. Ce era aşa de rău cu ţara lui Garay?

— Ne pare rău. Naţiunea da Vinci a evadat cu tot cu cărţi din Passargadae. Mă rog. Într-un fel, am facilitat şi noi transferul ăsta de informaţie. Anaïs nu mai *au* nici un document semnat de, sau despre Leonardo da Vinci. Doar trebuiau să se bazeze şi *ei* pe ceva, odată ajunşi în ţara lui Garay...

A urmat un moment de linişte. Ornicul din colţul biroului. Ceasul cu cristale lichide turcoaz de deasupra ferestrei. Dincolo de fereastră: pereţii de sticlă groasă ai rezervorului Adriatic.

— Putem pleca chiar acum?

Francesco *au* înclinat din cap. Lent. Da. Puteau să plece. Cu toţii. Prin calea deschisă de Naţiunea da Vinci.

Wiard *s-au* ridicat şi *s-au* îndreptat spre ieşire. Compactaţi. La fel ca toţi cunoscuţii lor din

Passargadae.

— Domnilor Thurmann! *i-au* oprit din drum vocile lui Francesco. Am fi vrut să vă arătăm cava.

Wiard *s-au* răsucit şi *i-au* văzut pe Francesco multiplicat. Ca într-un şir da scuze, cufundaţi în catifeaua grenadine.

— E un lucru cât se poate da evident, domnilor de Medicis! Da Vinci au fost diplomaţi pentru că au ştiut să se folosească de starea asta. Să v-o pună în faţă. Tuturor. Ameninţându-vă că dau totul în vileag. Passargadae ar deveni mai greu guvernabilă dacă toţi cetăţenii ar afla că sunt multipli…

— Asta a mai puţin important, domnilor Thurmann, *au* spus de Medicis cu amărăciune. E cu mult mai puţin important. Visaţi cu toţii ţara lui Garay! Ţara pe care să v-o construiţi singuri. Ce nu ştiţi însă e că, în ţara lui Garay toate lucrurile au un sfârşit *domnilor* Thurmann! Acolo, dincolo, lucrurile mor, domnilor Thurmann.

Malvern explicase însă totul de acum 20 da ani. Suma particulelor elementare din Univers este finită. Totul se putea relua. Totul avea şansa să se repete. Permutările, chiar între un număr colosal de mare de particule, ajung să se epuizeze, nu?

Nu asta semnifica şi *Naţiunea da Vinci* de Sebastian A. Corn, în care Wiard citise despre sine însuşi ce făcea în timp ce chiar făcea? Nu era totul susceptibil să se reia?

— Nu, domnilor Thurmann! *au* spus de Medicis şi *s-au* răsucit în scaun, cu spatele la Wiard – Lucrurile sunt repetabile doar în Passargadae!